

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Antonii De Escobar Et Mendoza, Vallisoletani,
Societatis Iesv Theologi, Vniversæ Theologiæ Moralis,
Receptiores Absqve Lite Sententiæ nec-non
Problematicæ Disquisitiones ... Tomus ...**

**Escobar y Mendoza, Antonio de
Lugduni, 1652-1663**

Sectio Secvnda. De Iubilæo Problemata.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80513](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80513)

SECTIO SECVNDA.

De Iubilæo, Problemata.

CAPVT V.

Circa Iubilæum Romanum.

PROBL. I.

Per reuocationem in Iubilæo Romano expressam suspenduntur, & non suspenduntur Indulgentiæ ac facultates Bullæ Cruciatæ.

53
Suspenduntur.

N ex præfata reuocatione in Bulla Iubilæi Romani expressa suspenduntur Indulgentiæ plenariæ, & facultates commutandi vota & componendi incerta malè ablata, absolueque à referuatis in Bulla Cruciatæ concessæ, quæritis? suspenduntur quidem. Quia esto, concessa hæc in remunerationem, vel ob causam onerosam, pretioque aliquo interueniente, regulariter tolli non possint: rectè tamen auferuntur, causâ iustâ interueniente, etiam non reddito pretio. Sed in præfata non tollit Pontifex Indulgentias, & facultates prædictas, sed suspendit: quod longè minus est. Ergo potest id præstare, hæc causâ iustissimâ intercedente, scilicet vt Romanum Iubilæum maiori cum auiditate, deuotione, fideliumque concursu possit obtineri. Quod autem de facto id præstitit Pontifex, indicant illa verba: *Omnia indulta quouis modo, quibusue causis, & quomodolibet concessa. Quæ comprehendere videntur concessa per contractum, & in remunerationem.* Sic Nauar. notab. 28. n. 7. & alij.

54
Non suspenduntur.

Minimè suspenduntur. Quia ad eorum suspensionem non videtur sufficere clausula illa generalis, sed necessariò exprimi debet modus concessionis per contractum, vel in remunerationem. Ita Cast. Palr. de legib. d. 4. pun. vlt. §. 2. n. 3.

55
Idem existimatur.

Semper credidi, indulta concessa à Pontificibus, in remunerationem, vel ob causam onerosam, pretioque aliquo interueniente: tolli non posse regulariter. At si ex plenitudine potestatis ob aliquam grauissimam causam aliquando tolluntur: necessarium esse, expressam fieri huiusmodi indultorum debet mentionem. Vnde mei Ferdinandus à Castro sententiæ libenter adhareo.

PROBL. II.

Per reuocationem Iubilæi Romani suspenduntur, & non suspenduntur facultates absolueendi, & dispensandi Religiosis concessæ.

56

Vt erit in quæstionem, num facultas absolueendi à referuatis & commutandi vota Re-

ligiosis concessa virtute Romani Iubilæi suspendatur? suspenditur planè. Quia huiusmodi facultas vel est personis particularibus concessa, vel communitati Religiosorum. At reuocatio illa est omnium facultatum à Sede Apostolica concessarum tum singularibus personis, tum communitatibus, ac piis locis. Sic Nauar. de Indulgent. not. 28.

Non suspenduntur huiusmodi facultates. Quia hæc facultas licet singulis Religiosis concedatur & in maximum Ecclesiæ bonum. Non igitur censeretur ex generali illa clausula reuocata. Ita Sanchez lib. 4. de voto, cap. 54. Henriquez lib. 7. c. 28. n. 7. & probabile reputat Nauarrus citatus.

Existimo, eam facultatem Religiosis concessam haud censeretur reuocari per clausulam generalem nisi illius expressa mentio fiat.

PROBL. III.

Indulgentiæ, & facultates sic per Iubilæum Romanum suspenduntur, vt indigeant, & non indigeant postmodum noua concessione, vt vim habeant, Iubilæo transacto.

Indulgentiæ plenariæ, ac facultates anno Iubilæi suspensæ indigent noua confirmatione, vt transacto anno Iubilæi profint. Quia, vt constat ex Bulla Gregorij XIII. suspensio fit ad beneplacitum Pontificis: ergo quousque ipse Pontifex moriatur, vel voluntatem mutet, suspensio perseuerat. Sic Nauar. notab. 18. à n. 27. & notab. 33. in fine. Zerola v. Annus sanctus, §. Ad tertium. Rodrig. in Bull. §. 10. dub. 6.

Indulgentiæ plenariæ, ac facultates anno Iubilæi suspensæ, non indigent noua confirmatione, sed solo durante Iubilæi anno suspenduntur. Quia sic fert praxis, vsusque receptus publicandi indulgentias finito anno absque ulla Pontificis reuocatione: quod tamen non gereret viri docti, ac Religiosi, si crederent, suspensionem perseuerare. Ita Laym. lib. 5. tract. 7. c. 8. n. 2. Palau. tom. 4. tract. 24. d. unica, pun. 12. n. 12.

His hæreo. Nam si spectem Bullam vltimam suspensionis, quam Urbanus VIII. anno 1625. edidit, rem video indubitatam, cum expressè dixerit: *Durante anno.* At si euoluam Bullam Gregorij, & Extrauagantem, *Quemadmodum*, satis probabiliter id coniectarim ex eo, quod Sixtus IV. qui fuit auctor huius suspensionis in Extrauagante, *Etsi Dominici*, edita ab ipso quinque annis post suspensionem factam, supponit plurimos, tum singulares personas, tum communitates habere facultates absolueendi à referuatis, illisue vt, & Indulgentias plenarias quærendi: siquidem eas facultates restringit: quod fieri non posset, si

Sectio II. De Iubilæo, Problemata. 7

fi omnes Indulgentiæ ac facultates à Sixto, sed & que Apostolica concessæ, suspensæ perpetuò fuissent. Denique Gregorius XIII. præcipiens, ne alia Indulgentiæ publicentur, aut in usum de- mandentur, addidit aduerbium, *Interim*, quod manifestè indicat, prohibitionem solo anno Iu- bilæi durare, illo transacto finiri, posseque In- diligentiâ, sicut ante annum Iubilæi, publi- cati.

PROBL. IV.

Tenetur, & non tenetur Vxor obedire Ma- rito Romam aduenti, & sibi præcipienti, ut comes sit peregrinationis.

62 **T**enetur quidem. Quia causa iusta lucra- tionis Iubilæi cum obedientia coniugis eam videtur adstringere. cap. vnaquæque 13. quæst. 2. dicitur: *Vnaquæque mulier sequatur virum suum, sive in vita, sive in morte.*

63 **M**inimè tenetur. Quia grauissimum onus est adstringi mulierem ad hoc iter mille difficultati- bus, ac periculis specialiter femininæ exundans. Non debet autem vxor obedire cum tanto in- comodo coniugi imperanti. Sic Sanch. lib. 1. de Matr. d. 41. n. 8. in casu simili.

64 **C**um distinctione respondendum reor, si lon- gum futurum sit peregrinationis iter, & conse- quenter aliquibus non leuibus laboribus, ac dif- ficultatibus expositum, non tenebitur vxor virum suum comitari: secus si breue, & non adeò diffi- cile. Imò licet brevis sit peregrinatio, si adhuc est difficillima vxori ob infirmitatem, ob prædo- nes, &c. non tenetur ei præcipienti obedire: lege Sotum in 4. dist. 35. quæst. vnic. art. 1. ad 2. Rogas, quantum debeat domicilium vxoris à Roma di- stare, ut dicatur longa esse peregrinatio? Arbitro prædantis relinquo. At non dubitarem, quadra- ginta, imò triginta leucas debili femineo sexui longam constituere peregrinationem.

PROBL. V.

Expedit, & non expedit, ut Regularis Præ- latus concedat suis Monachis licentiam peregrandi in Urbem anno Iubilæi.

65 **C**um nullo modo concedatur Religiosis li- centia petendi Romam Iubilæi anno à Pon- tifice, necessariò debent illam à suis Prælati ad- pisci. Quæserim, an expediat, quod præfata fa- cultas concedatur? Expedit quidem. Tum pro- pter indulgentiam maximam, quam Religiosus lucrabitur. Tum quia *Alius peregrinandi* (lo- quor cum Glossa citanda) compatitur secum om- nia illa, que sunt essentialia Religioni: & idè cum utrumque Religio & peregrinatio maius bo- num sit, quam alterum tantum, scilicet observan- tia Religionis tantum, &c. Sic Glossa in Extra- vag. Antiquorum de pen. & remis.

66 **N**on expedit, ut hæc licentia concedatur. Quia hæc peregrinatio potius in spirituale detri- mentum, quam in emolumentum Religiosi forum erit. Idè D. Hieron. in Epist. Summa stultitia est, renuntiare sæculo, dimittere patriam, & Mo- nachum profiteri, & inter maiores populos vinere peregrè. Nec Indulgentiæ plures etiam plena-

giæ Regularibus deerunt, cum concessæ Religio- nibus non suspendantur, & hæc intra claustra exi- stentes lucrari poterunt. Ita Quintanad. tom. 1. Apend. tract. 8.

Idem affirmo. At si vnus vel alter Religio- sus ætate maturus, & virtute conspicuus hanc licentiam magna ex deuotione peteret, præfer- tim cum non longè distaret Monasterium ab Vrbe, ei concedendam existimarem: nisi alij ex hoc ansam arriperent ad petendum, vel aliud sin- gulare appareret incommodum, quod superio- rum prudentiæ relinquo.

PROBL. VI.

Hoc Iubilæum incipit, & non incipit à peruiigio Natiuitatis Domini inclusuè.

68 **S**ic Urbanus VIII. Cum nuper sancti Iubilæi *S*celebrationem à vigilia Natiuitatis Domini incipit à die nostri Iesu Christi anni proximi venturi inchoan- dam, & usque ad finem eiusdem anni duraturam, vniuerso populo Christiano indixerimus. Antè- gis, num in ipso peruiigio Natiuitatis hoc Iubilæum valeat obtineri? Obtineri non potest. Quia dictiones illæ *A* vel *Ab* regulariter exclu- dunt, & denotant terminum, à quo, vt potè sua- præ natura excluditur, ac separatur, ut docent. Tiraque. Gratian. Sigismund. & alij, quos cum decisionibus etiam Rotæ citat August. Barbosa diæt. 1. num. 1.

Potest Iubilæum hoc ipso Natiuitatis perui- gio obtineri. Quia hæc etiam dictiones: *Si ma- teria subiecta postulauerit, vel natura contractus, aut mens disponentium, aut fauor, seu odium per- suadeant, vel ut euietur absurdum, vel correctio, stabunt inclusuè.* Sic loquitur Barbosa, num. 2. & docent Tuschus tom. 2. lit. D. conclus. 238. n. 7. & alij Iurisprudentes. Quod locum habet præ- cipuè in re fauorabili. Quintanaduc. tom. 1. Apend. tract. 8. & alij.

70 **C**irca hoc mihi dubium non est, cum fauor sit non exiguus huius Iubilæi concessio. Vnde *A* vigilia Natiuitatis intelligo inclusuè: sicut cum dicitur in aliis Iubilæis: *A primis Vesperis*, tempus vespertarum etiam includitur.

PROBL. VII.

Potest, & non potest obtineri hoc Iubilæum tota peruiigily Natiuitatis die.

71 **A**n iuxta formulam hanc: *A vigilia Nati- uitatis incipiat Anni Sancti Iubilæum ab* integro Vigiliæ die, an à primis Vesperis? Inci- pit ab integro die. Quia id asserit communis loquendi vsus, iuxta quam sub vigiliæ Natiui- tatis nomine immediatus integer dies ante Nati- uitatem comprehenditur, tam quodam icium, quam quodam officium Ecclesiasticum, quod à Matutinis incipit, & in Missa celebratione, reli- quisque horis vsque ad Nonam occupatur, ut asserit Raban. lib. 2. de instit. cler. Et quia fauorabilius erit, ut à dimidia nocte illius diei inci- piat, quam quod à vespere Natiuitatis, seu à vespertina illius diei hora. Hoc probabile ali- quibus doctis viris satis videtur.

A 4 Non

ESCOBAR
Theod. More
Tom. II. IV
F. IV

8 Theologiae Moralis Lib. XIX.

72 Non incipit ab integro peruigilij die, sed à Vesperis, quæ in eo decantantur. Quia in hac Vesperarum hora, porta Basilicæ D. Petri solemniter aperitur: & à tempore apertionis Iubilæum incipere, nulli est dubium, ut asserit Nauar. notab. 24. n. 2. & Zerol. V. Annus Sanctus.

73 Huic hæreo sententiæ, pro qua militant omnes ferè huiusmodi Iubilæorum formulæ. Paulus II. Omnibus utriusque sexus Christi fidelibus, qui anno Domini 1455 incipiendo à primis Vesperis Vigiliæ Natiuitatis Domini 1454. Idem expriment Alexander VI. pro Iubilæo anni 1500. Clemens VII. pro anno 1525. & Gregor. XIII. 1575. At si ambigas, cur incipiat ab hoc potius Natiuitatis festo die 24. Decembris, quàm à festo Circumcisionis, quod dies est totius anni primus? Respondeo, antiquum esse morem Romanæ Ecclesiæ, à die Natiuitatis Domini 25. Decembris annum computare, & hunc eod die inchoari, ut secundum supputationem 70. Interpretum ex Eusebij Chronico probat Baronius in Martyrol. 25. Decembris. Itaque à Vesperis Vigiliæ Natiuitatis instituitur Anni Sancti Iubilæum, & in sequentis anni eadem Vigilia in primis Natiuitatis Vesperis terminatur. Ea tamen differentia, quod Vesperæ initio anni dicuntur post apertionem portæ: vnde iam ab earum initio ceptus est Iubilæus: at in fine dicuntur, ante quàm porta claudatur. Vnde perdurat annus vsque ad Vesperarum finem. Lege Filiuc. tract. 8. de satisfact. c. 10. n. 250. & Nauar. notab. 32. & 24.

PROBL. VIII.

Romæ suspenduntur, & non suspenduntur omnes alie Indulgentiæ, durante Anni Sancti Iubilæo.

74 Suspenduntur quidem. Quia generalis indulgentiarum suspensionis clausula Urbem minime excludit. In Bulla Urbani VIII. §. 2. dicitur: *Præiis locorum, & gentium alia Indulgentia, quàm prædicti Iubilai non publicentur, aut in sum mandentur.* Dicitio, *Præiis locorum & gentium*, cum idem sit, ac *Ubique locorum, seu Quolibet in loco*, est vniuersalis, & omnia loca comprehendit. Ut in cap. *Ad honorem*, de usu pally notant Tuschus tom. 2. lit. D. ancl. 3. quest. 1. Vulpel. dict. ubi, fol. 126. Ergo Romam non excludit, ergo in ea indulgentiæ suspenduntur ad maiorem huius Iubilæi celebritatem.

75 Minime suspenduntur. Quia cum legis mens, & siqis attendendi potius sint, quàm verba ex lege scire, ff. de legibus, l. Non aliter de legatis: finis autem, & mens huius suspensionis sint, quod omnes extra Urbem degentes omnibus indulgentiis priuati, Romam confluant, haud credendum, Pontificem Indulgentias obrependas in Urbem Romanam hoc Anno suspendere: præsertim cum magis fideles alliciantur Romam accedere pro his insuper consequendis simul cum Iubilæo. Ita Nauar. notab. 33. num. 4. Filiuc. tract. 8. cap. 10. num. 251.

76 Consentientes addiderim Pontifices quosdam hæc indulgentias non cessare, expressisse, Gregorius XIII. sic: *Indulgentiæ Basilicarum, & aliarum Ecclesiarum Urbis nihilominus in suo robore duraturi.* At dicitio *Præiis gentium* accommodanda est quæcunque loci extra Romam, in qua

solemnior fiet celebratio Iubilæi, si non solum ipsum, sed alia omnes Indulgentiæ ab incolis, & exteris obtineantur. Cæterum existimo, non solum obtineri has Indulgentias, quæ sunt concessæ in omnibus Ecclesiis, Basilicis, Oratoriis, & aliis locis piis intra Romæ muros contentis; sed quæ in suburbiis, vicis, pagis, prædijs, & aliis locis Romæ subiacentibus, & quæ sub Urbis appellatione comprehenduntur. Idem denique de facultatibus absolendi asserendum puto.

PROBL. IX.

Indulgentiæ non plenariæ, & ab Ecclesiasticis Prælati concessæ, seu concedendæ suspenduntur, & non suspenduntur, hoc Anno.

77 Suspenduntur quidem. Quia Urbanus VIII. Sex aliorum Pontificum mente generatim loquitur. Statuit itaque suspendi Omnes, & singulas Indulgentias etiam perpetuas. Sic nonnulli viri docti. Idem Anton. Quintanad. dub. 13. solum probabilem contrariam sententiam appellat.

78 Non suspenduntur. Quia idem Urbanus ait; Multorum Romanorum Pontificum prædecessorum Non suspenduntur. se exemplo adductum, hanc facere suspensionem. At prædecessores, præcipue Sixtus IV. & Gregor. XIII. indulgentias plenarias solummodo suspenderunt. Suspendimus (ait Sixtus) omnes & singulas plenarias indulgentias, etiam ad instar Iubilæi. Suspendimus (inquit Gregorius) omnes, & quascunque indulgentias plenarias, etiam ad instar Iubilæi. Expressius Clemens VIII. in Iubilæo anni 1600. ait: Omnes & singulas indulgentias plenarias, etiam perpetuas, & peccatorum remissiones, &c. Suspendimus. Ita Zerola praxi §. Anni Sanctus §. 30. Filiuc. tractat. 8. cap. 10. num. 251.

79 Idem putarim asserendum, credens verba adeo vniuersaliter loquentia minime obstat. Idem puto. Quia hæc quamvis generalia, restringuntur ad asserendum. habilia, ut ex lege ut gradatim, ff. de muner. & honor. lib. 1. C. de sacros. Eccles. docent Menoch. de adipisc. poss. remed. 4. num. 755. Surdus dec. 112. num. 2. Franc. Molin. de ritu supp. lib. 3. quest. 85. num. 61. Habiles autem aut propriæ indulgentiæ, de quibus in præfenti, sunt solum plenariæ, utpoteque ab aliis Pontificibus suspensæ: & quæ, si non suspendentur, professionem ad Urbem præpedirent.

PROBL. X.

Suspenduntur, & non suspenduntur Sancti Anni Iubilæo Indulgentiæ, quæ viuus conceduntur cum facultate, ut eas pro defunctis valeant applicare.

80 Ceterum mihi, per hoc Iubilæum non suspenduntur Indulgentias vias pro solis defunctis dicitur, & absolute concessas. Quia Urbanus VIII. Indulgentia ait: Basilicæ, & Ecclesiæ prædictæ quæ maximo fieri poterit concursu, durante eodem Iubilæo, visitent, & frequentent. Ergo cum hanc visitationem

Sectio II. De Iubilæo, Problemata. 9

nem exequendi, omnino incapaces sint purgationi animæ in illis cessat finis, seu ratio legis, ac proinde ipsa lex. Difficultas igitur est de iis, quæ vivis conceduntur cum facultate, ut eas valeant pro defunctis applicare: cuiusmodi sunt Indulgentiæ concessæ granis, imaginibus, coronis, crucibus, numismatibus benedictis à Clemente VIII. ad instantiam Patrum Societatis nostræ Peruvianorum: & à Paulo V. ad instantiam Patrum Societatis in sua Congregatione generali 5. & à Gregorio XV. ad instantiam Procuratorum Canonizationis SS. Ignatii, Xaverij, Neri, Ildori, & Theresiæ, & similes in quarum summario hæc verba habentur: *Las sobre dichas Indulgencias se pueden tambien aplicar por las animas de los fieles defunctos, por modo de suffragio.* Itaque Indulgentiæ concessæ vivis cum facultate, ut pro defunctis possint applicari, hoc Anno suspenduntur. Quia huiusmodi Indulgentiæ conceduntur directè & immediatè viventibus, qui quidem possunt cuncta præscripta gerere, scilicet Ecclesias inuisere, &c. Ergo suspensione in illa includuntur indulgentiæ eiusmodi vivis concessæ. Hoc probabile viro docto putant.

81 Indulgentiæ hæc non suspenduntur quoad viatos. Quia eodem modo concluduntur à Pontifice, & applicantur à fidelibus hæc indulgentiæ, siue illis competant cum hac facultate eas applicandi pro defunctis, siue si pro defunctis tantum sint concessæ. Ratio est, quia de omnibus his indulgentiis *per modum suffragij* (id est, auxiliij, & adiutorij Ecclesiastici applicati) solum defuncto concessis, vel de applicandis illi licet vivo concessis, æquè verificatur, quod D. Thomas ait 4. dist. 45. q. 2. art. 3. *quæstione. 2. Non directè, & principaliter, sed tantum secundariò, & indirectè defunctis conceduntur.* Ergo quoad hanc suspensionem eadem est veritasque Indulgentiæ ratio, non in quantum vivis concessa, sed in quantum pro defunctis applicanda. Ita Cominch dist. 12. dub. 10. Suar. disp. 24. sect. 3. num. 12.

82 Hoc mihi certum, quia applicatio *per modum suffragij*, quam concedunt Pontifices in relictis indulgentiis, idem est ac concessio pro defunctis; quia (ut ex Suario notat Eminentiſſimus Lugo d. 27. de penit. sect. 7. num. 66.) *Nunquam conceditur indulgentia per modum suffragij pro vivis, quia vivus est subditus, & capax absolutionis, cuius defunctus non est capax.*

PROBL. XI.

Per hoc Iubilæum suspenduntur, & non suspenduntur facultates, quam habent Regulares ex vi suorum privilegiorum, ad absolvendum seculares à casibus sedi Apostolicæ reservatis.

83 Suspenduntur facultates huiusmodi. Quia absolute id suspensionis clausula præscribit. Omnes, & singulas indulgentias: ac etiam commutandi vota, aut super his, ac male ablati incertis, aut per usurariam pravitatem, vel aliud illicitum modum extorris, dispensandi Confessores cum potestate absolvendis à casibus Sedi Apostolicæ reservatis suspendimus. Et Gregor. XIII. Suspendimus omnes, & quascunque indulgentias plenarias etiam ad instar Iubilæi, & earum causâ facultates, con-

cessiones, & indulta quæcumque. Et quia Clemens VIII. & Urbanus VIII. in suspensionibus Bullæ non addunt verba illa: *Indulgentiarum causa*, ex quibus ansam arripiunt oppositæ sententiæ assertores, ut existiment, solummodo eas facultates suspendi, quæ indulgentiæ Romanæ possent obstaculum adiicere. Sic viri non infimæ notæ in manuscriptis. Et Rodrig. Bull. 5. 2. dub. 6.

Huiusmodi facultates minimè suspenduntur. 84 Quia in hac suspensione intentio Pontificis solum sit, suspendere facultates absolvendis indulgentiarum causâ solummodo concessas: quia aliæ non retardarent fideles à Romana peregrinatione, aut professione, eiusque Ecclesiarum frequentatione pro Iubilæo obtinendo. At facultates, quæ Regularibus ad absolvendum competunt, non sunt concessæ intuitu indulgentiarum, sed ob alias causas: ne scilicet Religiosi constriingerentur, vel Romanum Pontificem, vel Episcopos pro hac facultate consequenda adire, eorumque palatia frequentare: & ne fidelibus difficilis esset hæc absolutio. Ita Nauar. notab. 33. Enriq. lib. 5. cap. 28. num. 7. Villalob. tract. 27. claus. 12. Filiuc. tract. 8. cap. 10. Sanch. lib. 4. summ. cap. 54. num. 26. Lugo d. 20. sect. 8. de penit. 145.

85 Etiam in suspensionibus Bullæ non adderentur verba illa. *Indulgentiarum causa*, sicut non sunt addita in Bullis Clementis VIII. & Urbani VIII. (in Bullis Sixti & Gregorij proculdubio adiunguntur) adhuc eandem explicationem admitteret suspensio, eandemque mentem his, & aliis Pontificibus fuisse credo. In cuius elucidationem do sapientissimi nostri Lugo intentionem d. 20. de penit. sect. 8. num. 145. Magis (ait) dubitari poterat, attenta Bulla Clementis VIII. Anno Sancto 1600 in qua illa verba: (*Indulgentiarum causa*) omissa fuerant. Sed idem Pontifex interrogatus dixit, eandem fuisse intentionem suam, & ad tollendum dubium, addita fuit iterum eadem Bulla, additis eisdem verbis. Denique anno 1625, in Bulla SS. D. N. Urbani VIII. omissa fuerunt eadem verba fortè, quia ex Bulla Clementis VIII. transcripta fuit illa clausula. Quare cum iterum de hoc dubitaretur: ego dixi, non fuisse reuocatam Regularium facultatem: Primò, quia Urbanus ibi dicit, se sequi exemplum prædecessorum in illa reuocatione: cum ergo Prædecessores non reuocassent omnes facultates, sed concessas causâ indulgentiarum, de his solis intelligendum est. Secundò, quia postea imponit præceptum, nec excommunicationem, nisi contra publicantes alias, Indulgentias: ergo de illis solis agebat. Denique postea idem sanctissimus interrogatus hoc ipsum respondit, & dixit, hanc fuisse suam intentionem. Quare de hoc non fuit amplius dubitatum. Hactenus Cardinalis.

CAPVT

CAPVT VI.

Circa Iubilaeum Compostellanum.

PROBL. XII.

Potestas absoluendi à reſeruatis per hoc Iubilaeum conceſſa extenditur, & non extenditur ad contenta in Bullâ Cœnæ.

86
Non exten-
ditur.

ON extenditur. Quia huiusmodi casus habent specialem grauitatem, ac reſeruacionem, ob quam non comprehenduntur sub generali conceſſione alicui facta absoluendi à reſeruatis Sedi Apoſtolice: ſed requiritur ſpecialis, & expreſſa horum caſuum mentio. Sic *Suar. de cenſ. diſt. 7. ſect. 5. num. 11. Rodrig. in addit. ad Bull. §. 9. num. 64.* Et confirmari efficaciter poteſt ex Extrau. *Eriſi Dominici, 1. & 2. de penit. & remis.* vbi expreſſè dicitur, in generali conceſſione caſuum reſeruatorum non intelligi caſus Bullæ Cœnæ.

87
Extenditur.

Extenditur quidem. Quia caſus Bullæ Cœnæ multos poſt annos à conceſſione Iubilæi Compoſtellani fuere reſeruati. Nam primus, qui in Bibliotheca Vaticana reperitur hoſce caſus reſeruaffe, fuit Gregor. XI. qui floruit circa annuſ. 1370. At Iubilæum Compoſtellanum conceſſum fuit, ab Alexandro III. & à Calixto & Anaſtaſio eius antecceſſoribus. Quod cum ita celeberrimuſ fuerit, non eſt præſumendum, Pontificem reſtrinxiffe. Quod maximè veriſimile apparet, cum omnis lex, ſtatutum, & diſpoſitio ſemper futuros caſus, & non præteritos reſpiciat, niſi præteritorum ſpecialem & expreſſam faciat mentionem ex textu in *leg. leges & conſtitutiones Cod. de legibus.* ibi: *Leges, & conſtitutiones futura certum eſt dare formam negotijs, non ad facta præterita reuocari, niſi nominatim, & de præterito tempore, & adhuc pendentibus negotijs cauſa ſit.* Ergo conſtitutio & lex diſponens, ne ſub generali conceſſione caſuum reſeruatorum comprehendantur caſus Bullæ Cœnæ intelligi non debet de conceſſione facta in Iubilæo Compoſtellano, quæ prior fuit, cum illius expreſſam non geſſerit mentionem. Ita Caſtro Pal. *tom. 4. tit. 24. d. vñc. p. 12. n. 9.*

88
Conſeſſio.

Lubenter huic hæreo ſententiæ, hauđ præſumens hanc fieri reſeruacionem illis, qui tanto laudore Baſilicam D. Iacobi ex remotiſſimis orbis partibus inuiſendæ accurrunt. Non tamen hinc inferas, poſſe virtute huius Iubilæi crimen hæreſis abſolui; crimen enim hæreſis ita eſt execrabile, vt nunquam fuerit ſub generali reſeruatorum caſuum conceſſione contentum, vt aſſerit Nauar. *cap. 27. num. 275. Suar. de cenſ. d. 7. ſect. 5. num. 12.*

PROBL. XIII.

Præter poteſtatem absoluendi à reſeruatis conceſſit, & non conceſſit Iubilaeum Compoſtellanum commutandi vota facultatem.

89
Non conce-
ditur.

NON conceſſit. Quia eſto in Romano Iubilæo poſt Extrauagantem *Antiquorum*, & *Quemadmodum* hæc facultas conceſſa cenſetur: tempore autem, quo Compoſtellanum conceſſum fuit, non conſtat, conceſſam fuiſſe. Quinimò ex Bulla Alexandri Tertij colligitur, eo tempore nullam poteſtatem commutandi vota conceſſam eſſe Romano Iubilæo: ſiquidem affirmans, ſe concedere Compoſtellanæ Eccleſiæ omnes, & ſingulas indulgentias, & Iubilæum ipſius eodem modo & formâ, quo Romana Eccleſia habet, ſolum meminit poteſtatis absoluendi à reſeruatis, ſub qua diſpenſatio, & commutatio votorum minimè continetur. Ergo ſignum eſt, hanc poteſtatē in Romano Iubilæo tunc non viſuiſſe, ſicuti nec vigeat facultas componendi, ſeu remittendi incerta malè ablata. Quod verò poſtmodum hæ facultates Romano Iubilæo additæ fuerint, non probat, Compoſtello addi. Quia Compoſtellanum conceſſum eſt ad inſtar Romani tunc exiſtentis, ſed non futuri. Sic Caſtro Pal. *tom. 4. tit. 24. diſt. vñc. part. 10. §. 2. num. 11.*

90
Concedit qui-
dem.

Concedit planè. Quia eſt inſtar Romani, in quo conceditur poteſtas, vota omnia commutandi, excepto voto Ieroſolymitano, Caſtitatis, & Religionis, teſte Gloſſa magna in Extrauag. *Antiquorum* propè finem de *penit. & remis.* Præterea Iubilæum ſua ex natura continet poteſtatem commutandi vota, ſicut & absoluendi à reſeruatis; & ratione harum poteſtatum diſtinguitur ab Indulgentia, vt aſſerit Graſſis *lib. 5. c. 15. num. 29.*

91
Prima hære-
ſententiæ.

Satis probabilem hanc ſententiam putariſſe, ſed probabiliorem primam eſſe crediderim.

CAPVT VII.

Circa duarum hebdomadarum Iubilaeum.

PROBL. XIV.

Potes, & non potes, bis hoc Iubilaeum obtinere.

92
Potes, bis
obtinere.

NON tantum ſemel, ſed bis poſteris hoc Iubilæum obtinere, ſi opera iniuncta bis præſtes, vnâ & alterâ hebdomadâ. Quia beneficium Principis latè eſt interpretandum, quantum verba patiuntur. At verba, quibus hoc Iubilæum conceditur, hanc admittit interpretationem, ſiquidem conceditur Indulgentia omnibus illis, qui præſata opera in vnâ & duabus hebdomadis geſſerit. Ergo ſi hebdomadâ ſecundâ ea opera repetas, ea præſtas in vnâ & duabus hebdomadis. Igitur conſequeris indulgen-

Sectio II. De Iubilæo, Problemata. II

indulgentiam. Sic Henric. lib. 6. de penit. cap. 16. num. 3. & lib. 7. de indulg. cap. 11. num. 1. Rodrig. tom. 2. f. 184. n. 14.

93 Non potes hoc Iubilæum bis lucrari. Quia indulgentia pro limitato, breuique tempore concessa, etiam si indefinite concedatur, non potest saepius obtineri; nam ea determinatio temporis indicat Pontificis voluntatem, eam semel tantum concedendi. Ita Suar. de penit. tom. 4. dist. 57. sect. 1. num. 7. Laym. tract. 7. cap. 8. n. 8. Bonac. d. 5. q. 7. p. 5. §. 2. num. 17. Sanch. lib. 4. de voto c. 54. num. 30.

94 Hoc probabilius credo, ex forma concessionis colligens hanc fuisse Pontificis mentem. Non enim inquit Pontifex: obtinebat indulgentiam, qui in vna, & altera hebdomada opera iniuncta præstiterit; neque absolute, ac indefinite dixit: Obtineat indulgentiam in illis duabus hebdomadis; sed expresse ait: *Obtineat indulgentiam, qui primâ hebdomadâ post publicationem, vel in sequenti post illum.* Quæ disunctiua manifestè indicat, in vna tantum hebdomadâ obtineri posse. Et paulo inferius addit: *Hac vice tantum.* Igitur non pluries Pontifex, sed semel tantum indulgentiam concedere intendit.

PROBL. XV.

Obtento Iubilæo in primâ hebdomadâ, à casibus reſeruatis, si forte incideris, potes, & non potes in secundâ absolui.

95 Non potes absolui: Quia potestas absoluenti à reſeruatis conceditur ratione Indulgentiæ consequendæ, qui finis comparatione tui cellat, cum iam Indulgentiam obtinueris. Sic Suar. tom. 4. d. 57. sect. 1. num. 7. Laym. tract. 7. cap. 8. numero 8. Bonac. d. 5. quest. 7. part. 5. §. 2. numero 17. Sanch. lib. 4. de voto cap. 64. num. 28.

96 Potes quidem absolui. Quia huius facultatis concessio independens est ab Indulgentiæ concessione, & si occasione illius facta fuerit. Nam esto indulgentiæ concessio nulla sit ob defectum causæ: concessio tamen facultatum valida est. Non ergo ex eo, quod Indulgentiam querere nequeas iterum, inferendum est, prædictis facultatibus te vti non posse. Ita Reginald. lib. 8. n. 63. Graff. de Indulg. cap. 5. n. 32. Rodrig. tom. 2. sum. c. 184. n. 14. Henric. lib. 7. c. 11.

97 Cum his opinor, motus, non ex eo, quod Indulgentia iterum dari non possit, si supponamus verè acquisitam esse; sed ex eo quod hæc facultas etsi occasione Indulgentiæ concedatur, pro toto eo tempore, quo Iubilæum à populo Christiano obtineri potest, videtur concedi. Neque expedit, hanc facultatem adstringi ad singularem cuiusque modum procedendi in Indulgentiæ consecutione. Alias neque intra eandem hebdomadam post finita opera iniuncta absolui posses ab aliquo casu reſeruato, si forte in illum incideris: quod ipse Thomas Sanch. non concedit: & sicut ipse affirmat, spatium totius hebdomadæ reputandum est tempus pro concessione Iubilæi in ordine ad absolutionem à reſeruatis, tamen breuiori tempore obtentum sit.

PROBL. XVI.

Obtentâ absolutione à reſeruatis teneris, & non teneris sub graui culpâ Iubilæum querere.

98 Qui obtinet à peccatis reſeruatis absolutionem ex Iubilæi facultate, sub graui piaculo tenetur obtinendo Iubilæo operam dare: Quia hoc beneficium ei videtur dari sub eo pacto, & obligatione, vt Iubilæum consequatur: aliàs vt quid propositum consequendi Iubilæum requisitum esset: Sic Suar. tom. 4. d. 31. sect. 4. num. 5. & tom. 2. de Relig. lib. 6. c. 16. n. 11.

99 Non tenetur sub piaculo graui Iubilæum querere, qui proposito lucrando præmissa absolute est à reſeruatis: Quia optime concedi potest ea absolutio habenti propositum lucrandi Iubilæum: tamen pactum, & obligationem de illius consecutione non faciat. Iubilæum autem huiusmodi obligationem non indicit. Ergo imponenda non est. Ita Sanch. lib. 1. de Matrim. dist. 43. cap. 9. & lib. 8. d. 5. n. 24. & lib. 4. de voto cap. 54. num. 54.

100 Mihi magis hæc sententia arridet, quia nullum firmum adstruendæ huiusce obligationis fundamentum inuenio.

PROBL. XVII.

Omnia opera pro consecutione huius Iubilæi præscripta debent, & non debent eadem hebdomadâ præstari.

101 Omnia opera, in eadem sunt hebdomadâ exerenda. Quia liberalis donatio non subsistit, nisi impleatur conditio, sub qua fit; leg. si eadem hebdomadâ cum filius §. Terrio decem. leg. Et generaliter ff. de madâ geri. donat. At Pontifex videtur concedere Iubilæum sub ea conditione, vt omnia opera præscripta in eadem gerantur hebdomadâ; inquit enim, *Quæ processioni interfuerint, vel Ecclesiis designatis visitauerint, & feriâ quartâ, sextâ, & Sabbatho alterius ex duabus hebdomadis ieiunauerint, pariterque sua peccata confessi, & à Sanctissimâ Communionem reſecti fuerint, elemosynamque tribuerint, &c.* In quibus verbis Pontifex expresse posulat, omnia ieiunia in alterâ ex duabus hebdomadibus geri. Ergo contra Pontificis intentionem, ac conditionem requisitam procederet, qui ea ieiunia in vtrâque hebdomadâ præstaret; sicut si ea præstaret feriâ secundâ, terciâ, & quintâ. At reliqua opera prædictis ieiuniis iniungi debent, vt satis indicat aduerbium illud, *Pariter.* Ergo omnia in eadem hebdomadâ sunt exequenda. Sic Henric. lib. 7. c. 11. num. 2. Sanctarel. l. de Iubil. c. 7. dub. 1. & alij.

102 Non sunt necessarîo gerendâ omnia præscripta opera, ad Iubilæi consecutionem, eadem in hebdomadâ; sed poterit quis partim in vna, partim in alterâ præstare. Quia loquitur Pontifex de eadem gerendâ modo, quo Romani obtinere hunc Iubilæum debent, qui norma est cæteris locis extra Urbem; nullatenus adstringit, vt in eadem hebdomadâ hæc opera omnia præstentur: quinimò permittit, vt ieiunia fiant in eadem hebdomadâ, in quâ inuisantur Ecclesiæ, vel in sequenti. Item permittit, Communionem, quæ est opus ex iniunctis præci

ELISCOBAR
Theod. More
Tom. II. IV
E. IV.

præcipuum, insequentem Dominicam, vel in aliquam diem ex duabus hebdomadis differri, vti constat ex Bullâ. Deinde qui in qualibet ex duabus hebdomadis opera iniuncta gerit, verum est, in vna ex duabus hebdomadis exequi, tametsi non omnia in eadem exequatur. Ita Bonac. de indulg. d. 6. q. 1. p. 5. num. 34. Layman. lib. 5. rr. 7. c. 8. dub. 4.

103 Primam sententiam, vt securiorem consulo, secundam verò reputo veriorem. Quia cum hæc interpretatio sit fauorabilis, nec Dei cultum diminuat, & consecutionem Iubilæi possit iuuare, præsumo, Pontificis intentionem illi esse conformem.

PROBL. XVIII.

Ad obtinendum Iubilæum tenetur, & non tenetur confiteri, qui peccati lethalis conscientiam non habet.

104
Tenetur.

Tenetur quidem: Quia licet lucraturus Iubilæum piaculi grauis conscientia non fauoret. Sacramentum tamen penitentiae opus Deo gratissimum, quod quidem aptius disponit animam ad Indulgentiam recipiendam. Et quia Pontifex aperte hoc opus penitentiae, seu confessionis in Bulla præscribit. Sic Sanch. de Matr. lib. 8. d. 15. num. 19. Diana 1. part. trall. 11. resol. 107. Homob. de castib. reseru. c. 5. obseru. 5. Rodrig. in summ. cap. 184. num. 12. Granad. contr. 12. trall. 5. d. 4. num. 6.

105
Non tenetur.

Non est necessaria Sacramentalis Confessio, ad lucrandum Iubilæum, si quis peccata lethalia non habeat: Quia Ecclesia non affolet præcipere Confessionem nisi de mortalibus; & ideo Confessio absolute accepta sumenda est pro confessione de lethali piaculo. Ita Filliuc. trall. 8. cap. 6. num. 145. Henric. lib. 7. cap. 12. n. 2. Lugo d. 27. num. 100. Trul. in Bul. libr. 1. §. 1. dub. 15. num. 9.

106
Consentio.

Consentens, existimo, Pontificem præscribentem in Iubilæi Confessionem, suppositiuè loqui, nempe si lucraturus indiget Confessione.

PROBL. XIX.

Intra tempus à Iubilæo præscriptum confiteri, sed ante hebdomadam finem, in quo debet obtineri Indulgentia, incidit in lethale: Teneris, & non teneris, iterum confiteri.

107
Confiteri iterum teneris.

Confiteri iterum teneris: Quia ex vi formæ Iubilæi requiritur confessio omnium mortalium, quæ usque ad tempus Indulgentiæ commissa sunt: nam talis Confessio refertur ad Indulgentiam, & ideo comprehendit totum tempus usque ad prædictum terminum, & consequenter omnia etiam peccata intra illud tempus commissa; non ergo sufficit prior Confessio, quia non fuit de omnibus peccatis modo explicato. Sic Suar. tom. 4. d. 55. sect. 3. num. 7. Filliuc. trall. 8. cap. 6. num. 187. Boll. sect. 4. casu 19. §. 2. num. 22.

108

Haec teneris, iterum confiteri, sed sufficit, tunc

elicere contritionis actum ad lucrandum Indulgentiam. Quia in Iubilæo solum exigitur vnica Confessio. Ita Granad. contr. 12. rr. 5. d. 4. num. 2. Prapof. in 3. p. q. 14. de indulg. dub. 10. n. 84. Nugn. in addit. q. 13. n. 3. dub. 4. Lugo d. 27. n. 101.

Consentens existimo, contritionem sufficere, quia per Confessionem semel factam impleta est conditio in formâ Iubilæi præscriptâ. 109

PROBL. XX.

Facit quis intra hebdomadam Confessionem Sacrilegam. Sufficit, & non sufficit, ante hebdomadam finem Contritionem elicere ad Indulgentiam lucrandam.

Sufficit quidem elicere Contritionem: Quia per Confessionem licet sacrilegè factam iam impleta est forma præscriptionis, & non est necessarium, vt quis sit in statu gratiæ toto tempore, quo singula opera gerit; sed sufficit, vt in ultimo instanti, in quo vltimum opus perficitur, sit in gratia. Sic Henric. lib. 7. cap. 9. num. 5. Diana part. 3. trall. 4. resol. 148. Faust. de Iubil. lib. 4. quest. 46.

Non sufficit, elicere Contritionem, sed noua Confessio est necessaria: Quia in concessione Indulgentiæ expresse est postulata Confessio, & re vera sacrilegus ille confessus non est, eo quod fuit nulla Confessio. Ita Suar. d. 52. sect. 3. n. 6. Lugo d. 27. n. 103. Sanctarel. Zanard. apud Dian. citatum.

Profecto quoties ad Iubilæum lucrandum præscribitur actualis Confessio, necessaria est Confessio valida, ex qua verum Sacramentum perficiatur; quia nomine Confessionis totum Sacramentum significatur. Non autem est idem de Confessione informi, si alioquin valida sit; nam cum illa sit vera Confessio, sufficit ad hunc effectum, dummodo postea, eo nimirum tempore, quo effectus Iubilæi obtinendus est, homo iam sit gratiæ restitutus vel per contritionem, vel per aliud Sacramentum. 112

PROBL. XXI.

Ad lucrandum Iubilæum, sufficit, & non sufficit Dominica sequenti post transcriptam hebdomadam confiteri.

Non sufficit: Quia fertur, Clementem VIII. de hoc interrogatum respondisse, non satisfacere, & vigore sui Iubilæi non posse penitentem absolui à reseruatis die Dominico. Vnde expirabit quoad hanc facultatem mediâ nocte Sabbathi. Concessit tamen penitentiariis S. Petri, vt absoluerent etiam die Dominico. Itaque de rigore textus Confessio debet fieri ante diem Dominicum; dicitur enim: Intra hoc tempus, prima scilicet, vel secunda hebdomada confiteantur, & Dominica primâ, vel secundâ sumant Eucharistiam. Sic Filliuc. trall. 8. cap. 10. num. 272. Portel. v. Indulgentia 2. num. 6. Alphons. de Leon. & alij, quos refert Diana part. 2. trall. 15. resol. 28.

Sufficit planè, Confessionem geri Dominica sequenti post hebdomadam exactam. Quia in dultum 114

Sectio II. De Iubilæo, Problemata. 13

dolum est, posse eadem die Dominicâ commu-
nicare ergo & confiteri. Nam Confessio commu-
nionem comitatur. Ita Henric. lib. 7. cap. 10. n. 8.
Reginald. lib. 3. cap. ult. n. 173. Rodrig. §. 2.
dub. 5. Bonac. d. 6. quest. 2. part. 5. n. 34. Sà v.
Indulgentia. n. 13. Navar. notab. 19. n. 19.

115 Hanc sententiam probabiliorē puto, dum
manifeste de Clementis præfata responsione non
confiterit.

PROBL. XXII.

*Ad obtinendum Iubilæum, sufficit, &
non sufficit, confiteri ipsa die Domi-
nica, qua solet promulgari.*

116 Non sufficit. Quia ad nullam ex duabus
assignatis hebdomadis dies ille pertinet. Sic
Joannem de Salas respondisse, asserit Cardinalis
de Lugo d. 27. n. 107.

117 Sufficit quidem. Quia id praxis testatur. Si-
quidem ipsa die Dominicâ, quâ Iubilæum pro-
mulgatur, virtute illius Confessarij absque villo
serupulo à refectione abfolvunt. Ita Filiuc. tra-
ctat. 8. cap. 10. n. 27. & Lugo citatus. Navar.
de orat. n. 132.

118 Cum his opinor mei Magistri Joannis de Sa-
las veni. Nam præmissâ die illo Confessione
reliqua præscripta opera vilius expendantur.

PROBL. XXIII.

*Tempore Iubilæi quis per aliquam im-
potentiam physicam, seu moralem confite-
ri non potest, sed opera reliqua præscri-
pta gerens communionem contritus se re-
fecit: Hic lucratur, & non lucratur Iu-
bilæum.*

119 Veratur quidem. Quia ex pia Pontificis
mente præsumi debet tali in casu contriti-
onem sufficere. Sic Laym. lib. 5. tract. 7. cap. 6. n. 7.
Reginald. lib. 7. c. ult. n. 172. Henric. lib. 7. c. 10.
n. 6. lit. N. Navar. notab. 18. n. 14.

120 Non lucratur. Quia non implet quæ in Iubi-
læo præscribuntur. Nec recurrendum ad præ-
sumptam Pontificis voluntatem, in clatis enim
conicetur non indigemus. Ita Suar. tom. 4. d.
52. sect. 3. n. 6. Filiuc. tom. 1. tract. 8. c. 6. n. 146.
Alphonfus Leo de Iubil. p. 1. n. 69. Franciscus Leo
in Theaur. p. 1. c. 7. n. 26.

121 Ego quidem libenter hærerem sententiæ pri-
mæ, ratus in casu Iubilæi Confessionem non
præcipi tanquam actum, ob quem Iubilæum
conceditur, sed vti securiorem dispositionem ad
Indulgentiam lucrandam: & dum Confessio Sa-
cramentalis est impossibilis, omnino esse præfu-
mendum de pia Pontificis voluntate, & recur-
rendum ad contritionis actum. Ast cum erudi-
tissimo amico meo Antonino Diana part. 5. ar. 12.
resol. 29. existimo, hunc non esse casum, ut quis
lethali piaculo infectus valeat absque prævia
Confessione se Eucharistiâ reficere, nisi imminet
scandali periculum. Vnde probabiliorē & cun-
dam iudicio esse sententiam.

Escol. & Mend. Theol. Moral. T. III.

PROBL. XXIV.

*Religiosi Iubilæi tempore possunt, & non
possunt eligere Confessarium non appro-
batum ab Episcopo, sed à Regulari Præ-
lato.*

122 Non possunt eligere Confessarium approba-
tum à solo Regulari Prælato. Quia hæc est
conditio in Iubilæo expressa, apte quidem. Nam
Pontifex potuit animadvertere, Confessarios stri-
ctiori calculo examinari, ac approbari consue-
cere ab Ordinariis locorum, quàm à Regulari
superiore: ideoque eis potius voluit hoc Ponti-
ficium munus adicere. Sic Fagund. præc. 2.
lib. 7. cap. 2. n. 12. Henric. lib. 6. c. 6. n. 4. lit. K.
Suar. tom. 4. d. 28. sect. 6. n. 11. Faust. de Iubil.
lib. 4. quest. 88.

123 Possunt Confessarium eligere à solo Regula-
ri Præposito approbatum. Quia quando Bulla
Iubilæi dicit: *Sacerdos sit ab Ordinario approba-
tus*, verba illa *Ab Ordinario* intelligenda sunt
secundum expositionem accommodatam, ita ut no-
mine Ordinarij intelligatur Episcopus, si de ap-
probatione Confessarij pro secularium confes-
sionibus audiendis agatur, si verò agatur de Con-
fessario pro audiendis Regularium confessioni-
bus, Prælatus ipsorum sit intelligendus. Ita Ze-
rola, Sorbus, Coriol. Sanctarel. quos citat, ac se-
quitur Alphonfus de Leon de Iubil. par. 2. n. 232.
& id satis esse probabile, ac tutum docet Boss. de
Iubil. sect. 3. casu 3. n. 10. Imò posse etiam no-
uitos huic menti accommodari, asserit Iam. de
la Cruz de statu Religion. libr. 1. capite 6. con-
clus. 2.

124 Ego quidem negatiuam sequor sententiam,
quando in Bullâ Iubilæi dicitur, confitendum
esse cum Confessario approbato *ab Ordinario* dum reor.
loci; affirmatiuam verò, quando in Bulla tan-
tum dicitur, approbatum *ab Ordinario* esse eli-
gendum. Tunc enim apte accommodata illa ex-
positio procedit.

PROBL. XXV.

*Iubilæi tempore possunt, & non possunt Re-
ligiosi sine sui Superioris licentiâ, ad
Confessarios approbatos extra suum Or-
dinem accurrere.*

125 Non possunt, nisi in Bullâ Iubilæi clausula
derogatoria suorum privilegiorum conti-
neatur. Quia aliàs viget privilegium Religio-
ni indultum, quo prohibetur Religiosi extra
Ordinem Sacerdotem in Confessarium eligere
ad referuata. Sic Filiuc. Polachus, Molphel.
quos citat Bossius de Iubil. sect. 3. casu 4. nu-
mero 17.

126 Possunt planè, etsi in Iubilæo non contineat-
ur clausula derogatoria privilegiorum: dum-
modo in Bulla adsit generalis facultas eligendi
Confessarium specificè comprehendens etiam
Religiosos. Quia eo ipso, quod nulla sit pri-
uilegiorum mentio innuitur ea velle Pontificem
hoc in casu suspendere. Ita Boss. citatus. Diana
p. 5. ar. 12. resol. 38. & alij.

B Cum

14 Theologiæ Moralis Lib. XIX.

127
Ab his sum.

Cum his opinor, addens, non posse Superio-
rem Regularem Iubilæi tempore suis subiectis
prohibere, ne Sacerdoti seculari vel Regulari al-
terius Ordinis approbatus confiteantur, ut apte
Alphonfus de Leon de Iubil. p. 2. num. 209. an-
notavit.

PROBL. XXVI.

*Partem operum præscriptorum quis adim-
plet in primâ hebdomadâ, & partem
in secundâ: Hic lucratur, & non lucra-
tur Iubilæum.*

128
Lucratur.

Lucratur planè. Quia opera præscripta im-
plet, & non constat debere omnia illa intra
vnam, ac eandem hebdomadam fieri debere. Sic
Molphei. in summ. tract. 71. cap. 16. num. 49. &
50. Nald. v. Indulgentia, num. 14. Laym. lib. 5.
tract. 7. cap. 8. num. 10. Præpos. in 3. p. q. 14. dub. 10.
num. 87.

129
Non lucra-
tur.

Minimè lucratur. Quia expressè idest con-
traria Bullæ Iubilæi verba, quæ præscribit ope-
ra cuncta intra eandem hebdomadam perfici.
Ita Lugo d. 27. de penit. num. 105. Henric. lib. 7.
c. 13. n. 2. Navar. Notab. 34. Philip. de Cruz. in
Thesaur. tr. 1. de Iubil. §. 18. num. 3. Vgol. de potest.
Episc. c. 41. §. 4. n. 5.

130
Hanc men-
tem sequor.

Primam sententiam satis teor esse probabilem,
sed ex Bullæ tenore secundam iudico magis
Pontificis menti conformari. Amplius itaque
probabile putarim non posse diuidi opera inter
vnam & alteram hebdomadam. Hoc enim est
contra fidelium praxim, contra Doctorum
mentem, imò contra ipsius Bullæ præscri-
ptum.

PROBL. XXVII.

*Quis Burgis lucratus est hoc Iubilæum, &
postmodum venit Vallisoletum, ubi idem
Iubilæum celebratur: Potest hic, & non
potest secundo illud lucrari, & à reser-
uatis absolui.*

131
Potest lu-
crari.

Potest secundo Vallisoleti lucrari. Quia, ut
vidimus, multi asserunt, posse te duabus heb-
domadis Iubilæum obtinere, ob rationem inibi
allatam. Ergo Burgis & Vallisoleti poterit quis
Iubilæum obtinere. Sic Alphon. de Leon de Iu-
bil. part. 2. quæst. 17. num. 196. Cui necessario fa-
uere debent Doctores asserentes, vnam, & alteram
hebdomadam posse te Iubilæum lucrari. Reginal-
dus scilicet tom. 1. lib. 8. c. 5. sect. 2. n. 64. Henric.
lib. 6. c. 16. n. 3. & alij.

132
Lucrari non
potest.

Non potest secundo Vallisoleti Iubilæum ob-
tinere. Quia & idem Iubilæum. Ita Filliucius
tom. 1. tract. 8. cap. 10. num. 278. asserens Clemen-
tem VIII. rogatum de hoc respondisse, semel
tantum posse sumi Iubilæum tam in Anno San-
cto, quam in aliis. Et idem respondisse Sacram
Cardinalium Congregationem idem Doctor af-
firmat n. 261. Quod autè multi Auctores docue-
runt, ut Sanch. in sum. tom. 1. lib. 4. c. 5. n. 30. Suar.
de Relig. tom. 2. lib. 6. cap. 16. num. 17. Benzoni. de
Iubil. lib. 5. cap. 15. dub. 3.

133

Eiusdem sum mentis, adducens tamen: si dum

Burgis ades, Iubilæum lucrari neglexisti, elapsis Eiusdem sum
autem duabus hebdomadis Vallisoletum per- mentis.
gas, ubi Iubilæum inchoatur, aut durat: confe-
qui illud poteris, si cuncta opera in Bullâ præ-
scripta exequare. Imò si tempore, quo publica-
tum est Iubilæum ex aliquâ innuicibili ignoran-
tiâ fugit à te illius notitia: poteris illo tempore
transacto intrâ vnam & alteram hebdomadam à
die notitiæ illud obtinere.

PROBL. XXVIII.

*Ad lucrandum hoc Iubilæum, sufficit, &
non sufficit, quod fiat sabbatho com-
mutatio operum, quæ diebus præcedenti-
bus geri debuissent.*

Non sufficit. Quia hæc commutatio icui- 134
niorum (v. gr.) debet fieri senâ quartâ, non Non sufficit.
autem aliis diebus sequentibus, ne dicatur com-
mutari præteritum, quod amplius fieri non po-
test. Sic Louar. tract. de Iubil. p. 1. c. 21. n. 35. Ro-
drig. in sum. tom. 1. c. 225. licet in oppositam infe-
rius partem inclinet.

Sufficit planè. Quia in Bullâ Iubilæi non re- 135
stringitur quoad hoc commutandi facultas. Ita Sufficit.
Henric. lib. 7. c. 10. n. 6. & 8. Leo de Iubil. part. 2.
n. 153. Filliuc. tom. 1. tr. 8. n. 271. Diana p. 5. tr. 12.
resol. 25. Lugo d. 27. n. 130.

Cum his opinor credens non ob stare, quod sit 136
elapsum tempus, cui addicta erant ieiunia, aut Cum his opi-
alia præscripta opera; quia datur regulariter non.
Confessio facultas differendi singula, & omnia
opera: quæ facultas non expirauit.

PROBL. XXIX.

*Ex malitiâ præscripta opera in Iubilæo
omissi: ultimâ die poteris, & non po-
teris illud lucrari, si opera, quæ geri de-
buisent, in alia à Confessario commu-
tentur.*

Lucrari non poteris. Quia quando dicitur in 137
Bullâ, præscripta opera posse in alia mutari, Lucrari non
intelligendū est respectu illius qui iusto detinetur poteris.
impedimento; non respectu illius, qui carens im-
pedimēto iusto, opera præscripta præstare negle-
xit. Nam qui voluntariè negligit conditiones re-
quisitas implere, moraliter loquendo, non po-
test dici impedimento detineri: neque Pontifex
per talem particulam censetur velle, per Confes-
sarium ei posse succurri. Addo, in Bulla com-
muniter exprimi aliqua, quæ sunt necessaria im-
pedimenta, ut carcer, clausura, & similia: ergo
postmodum sub clausulâ generali similia iusta
impedimenta debent intelligi. Sic Præpos. in
3. part. quæst. 14. de Indulg. dub. 10. num. 88. Vega
tom. 2. cap. 7. casu 48. Philip. de la Cruz in Thef.
tr. 1. de Iubil. §. 19. n. 2.

Poteris lucrari. Quia facultas commutan- 138
di Iubilæi opera ex generali clausulâ se exten- Poteris lu-
dit ad præterita opera non solum ob legitimam crari.
causam ægitudinis, impotentia, &c. omis-
sa; sed etiam ad opera omissa ex malitiâ. Nam
quamuis ex sua malitiâ præscripta opera non
peregerit tempore constituto: tamen quando
ad

Seccio II. De Iubilæo, Problemata. 15

ad penitentiam accedit, verè dicitur impotens. Ita Filluc. tom. 1. tractat. 8. cap. 10. num. 268. & 273. Polach. de Iubil. sect. 42. numero 65. & 66. Alphons. Leon. de Iubil. parte 2. num. 186. Sanctarell. de Iubil. cap. 7. dub. 1. Diana parti. 5. tr. 12. resol. 26.

Idem planè indicarim. Nam licet voluntarie omittens non dicatur impeditus cap. final. de elect. & cap. commissio, eodem in 6. tamen hic quamvis sit impedimentum in causâ, tamen tunc iam non est voluntarium. Quare si quis pereret commutationem operum, vel dilationem confessionis Iubilæi ob id solum, quod non vult eo tempore lucrari, cum tamen commodè posset: non est capax illius dispensationis; quia impeditus verè non diceretur. Verum si iam omisit opus temporis additum, nec esset tempus illud agendi, & penitenter non diceretur impedimentum amplius voluntarium, sed necessarium ex suppositione.

PROBL. XXX.

Cuncta præscripta opera pro Iubilæo lucrando gessisti, sed die ultimâ in quâ Eucharistiam debebas accipere, per incuriam, seu oblivionem naturalem ieiunium violasti: Potes, & non potes Iubilæum lucrari, mutatâ à Confessario in aliud opus pium commutatione.

140 Non potes. Quia iuxta formulam novam non potest Confessarius Communionem in alia pia opera commutare. Sic Cardin. de Lugo de penitent. d. 20. num. 132. & expressius adhuc d. 27. n. 119.

141 Potes certè. Quia nec in Bullâ modernâ id absolute, aut simpliciter negatur. Ergo sicut olim, sic etiam nunc Communitio, imò & Confessio poterit commutari. Ita Henric. lib. 8. capite 10. numero 8. Sanctarell. & Graff. quos citat, ac sequitur Diana parte 3. tractat. 4. resol. 152.

142 Poterit quidem in eo casu penitens Iubilæum lucrari, & à reſervatis absolui, si formulam antiquam Iubilæi attendamus. Nam iuxta illam, potest Confessarius Communionem, & (si necessum fuerit) Confessionem sicut ieiunia, & alia opera, in alia pia opera commutare. At quidem dubito ablatam esse in noua formula Confessario huiusmodi potestatem. Certè id clarè expressum in noua formulâ non lego. Vnde absolute assero, etiam nunc posse huiusmodi homini Communionem commutari. Do P. Henriquez testimonium. Vltimo etiam die commutari posset Confessio, Communitio verò infirmis posset commutari, quibus deferri commodè non potest Eucharistia: & pueris, qui per atatem ad illam non admittuntur: aut ei, qui ex oblivione, & incuria bibit die designato communionis.

Esob. & Mend. Theol. Moral. T. III.

PROBL. XXXI.

Confessarius, qui ex facultate Iubilæi eligitur ad commutanda opera præscripta debet, & non debet necessariò esse ille solus, qui ad Confessionem ad Iubilæi lucrationem eligitur.

Debet necessariò ille ipsemet Confessarius opera (si commutanda sint) mutare, qui ad Confessionem ad lucrationem Iubilæi gerendam, eligitur. Quia ex præscriptione formulæ Iubilæi huiusmodi commutatio debet necessariò fieri in actuali illa Confessione. Sic Sayr. in Clau. lib. 5. cap. 60. num. 10. Vega tom. 2. summ. cap. 129. casu 34. Rodrig. in Bul. §. 9. n. 113. Beia in respons. 2. p. casu 9.

Non debet necessariò præscripta opera commutare ille ipse Confessarius, qui ad Confessionem pro Iubilæi lucratione eligitur: sed quilibet alius approbatus ad id muneris potest eligi.

Quia probabilius est, commutationem huiusmodi posse geri extra sacramentalem Confessionem. Ergo sufficiens erit, ad præfatam commutationem gerendam quilibet Confessarius ex approbatis ab Ordinario. Ita Sanch. lib. 4. sum. c. 54. n. 17. Diana p. 5. tr. 12. res. 50. Louat. de Iubil. p. 1. c. 25. n. 37. Hentiq. lib. 7. c. 10. n. 8.

Consentiens assero, iis qui præscripra omnia in Iubilæo implere nequiverint, commutari posse in alia ab Episcopo, vel Parochò, aut à Confessario quolibet virtute Iubilæi electo; quamvis postmodum penitens ei non confiteatur, sed alteri Sacerdoti, aut multis successivè, dum durat Iubilæum.

CAPVT VIII.

Circa Votorum commutationem.

PROBL. XXXII.

Confessarius potest, & non potest virtute Iubilæi Vota extra Confessionem commutare.

Non potest. Quia in Bullâ dicitur, ut Votorum commutatio fiat, in foro penitentia, vel audiat Confessione. Sic Monte in exam. Conf. part. 3. c. 9. sect. 2. §. 17. n. 4. Rodrig. in Bul. §. 9. num. 113. reg. 9. Suar. tom. 2. de Relig. lib. 9. cap. 16. num. 3. casu, quo in Bullâ sic illa particula: In foro penitentia, &c.

Potest planè, etiam quando in Bullâ prædicta adest particula prædicta. Quia votorum commutatio haud indiget Confessione. Ita Henric. lib. 7. c. 10. n. 8. Tambur. de Iure Abbat. tom. 2. d. 19. q. 2. n. 5. Sanci. in sel. d. 1. n. 2. Laym. lib. 4. tit. 6. c. 10. n. 21. Boll. de In il. sect. 2. casu 28. n. 3.

Certè priuilegium hoc fauorabile est, & latè interpretandum. Extra Confessionem itaque potest fieri Votorum commutatio, esto quod in Bullâ apponatur particula, Confessionibus auditis, vel In foro penitentia. Quia cum distent valde

ESCOBAR
Theol. Moral.
Tom. II. IV.
F. IV.

16 Theologiæ Moralis Lib. XIX.

valde inter se absoluerè à peccatis, ac commutare vota, neque hoc indigeat confessione, haud censendus est Pontifex velle totum privilegium limitare per illum ablatium: sed singula singulis sunt referenda. Vnde existimo, particulam illam referri ad absolutionem à peccatis, quæ immediatè sequitur. Quippe ea est regula, ut clausula posita in vna dispositionis parte, siue ponatur in principio, siue in medio, siue in fine, censetur, ad omnia in ea clausula contenta referri; cap. secundo requiris, de appellat. At id intelligendum est, quando omnium eadem est ratio, quod in casu nostro non contingit.

PROBL. XXXIII.

Iubilai tempore voto astringeris, quod non curas tunc tibi commutari: Potes, & non potes, Iubilæo exacto, impetrare huiusce voti commutationem.

149 **M**inimè potes. Quia Votum commutari non potest nisi ex privilegio Iubilæi illius, cui renuntiavit, qui noluit tempore, quo vigebat, voti commutationem postulare. Sic Suar. tom. 2. de Relig. lib. 6. cap. 16. num. 14. & 15. Regius in summ. casu 11. Bonacin. tract. de legib. d. 4. quest. 2. part. 7. §. 3. num. 14. Filiucius citatus à Leandro, sed iniuste, quia Doctor hic illo tract. 26. cap. 10. num. 302. agit de voto obliquo, quod asserit non posse post Iubilæum commutari, quia ad commutationem, ait, requiritur talis voti qualitas cognita.

150 **Potes** planè. Quia penitens qui Iubilæum est consecutus ius acquisivit, ut postmodum posset præfati voti commutationem efflagitare. Ità Sanch. lib. 8. de Matrim. d. 15. num. 17. Henric. lib. 7. cap. 11. n. 4. Less. lib. 2. c. 40. dub. 16. n. 109. Fagund. lib. 2. Decal. c. 50. n. 17.

151 **Idem assero.** Profectò quamvis opera in Iubilæo præscripta ad eius afflictionem alligentur tempore designato in eo, ita ut, tempore transacto, fieri nequeant: At hisce operibus actis, qui Iubilæum lucratus est, privilegium acquirit, ut postmodum à peccatis reservatis obliquis absolatur, & in quibusdam ei dispensetur, & ut commutentur ei vota usque ad Iubilæi tempus emissæ.

PROBL. XXXIV.

Iubilæi tempore exacto, poteris, & non poteris obtinere commutationem votorum Pontifici reservatorum, quorum tunc immemor commutationem non efflagitasti.

152 **N**on poteris. Quia absolutio virtute Iubilæi facta non cadebat super absolutione votorum obliquo. Et quia vota reservata maiori sunt difficultati circa commutationem obnoxia. Vnde non videtur sufficere generalis illa votorum commutatio, quam quis à Confessario tempore Iubilæi petierit. Sic Laym. lib. 5. tract. 7. c. 8. Filiuc. tract. 8. num. 279. Sanch. lib. 8. de Matr. d. 32. n. 4. Polach. de Iubil. sect. 42. n. 69.

153 **Potes** quidem. Quia si tempore Iubilæi à

Confessario petisti, & obtinuisti generalem commutationem votorum Pontifici reservatorum concessam in Iubilæo: clarè constat censeri sublatam esse reservationem voti obliqui, & transacto Iubilæo posse à quolibet Confessario commutari. Ità Sanch. lib. 8. de Matr. d. 35. num. 16. & 17. Henric. lib. 7. c. 11. n. 4. Diana p. 5. ar. 12. resol. 40. Sanctarel. de Iubil. c. 8. dub. 3.

Hoc mihi certum. Imò addiderim, tempore Iubilæi elapso, posse ab alio Confessario commutari vota Pontifici reservata obliqua, etiam si intra tempus à Iubilæo præscriptum nulla facta fuerit à Confessario dispensatio generalis votorum, aut nulla vota penitenti fuerint dispensata, seu commutata, vel ea sola in specie, quæ ab eodem penitente fuerint Confessario detecta. Quia si penitens lucratus fuit Iubilæum, ius acquisivit, ut commutatio illa postmodum fieret. Et sicut à peccatis reservatis Pontifici potest postmodum absolui, ita voti Pontifici reservati obliqui commutationem obtinere.

PROBL. XXXV.

Confessarius potens commutare virtute Iubilæi vota: potest, & non potest iuramenta emissæ commutare.

Non potest Confessarius iuramentum commutare ex virtute Iubilæi ad commutationem votorum sibi tradita. Quia iuramenti vinculum est specie distinctum à voto: ergo privilegium concessum ad commutanda vota, non debet extendi ad commutanda iuramenta. Sic Valent. tom. 3. d. 6. quest. 6. part. 4. Bonac. in decem præcept. d. 4. quest. 2. part. 7. num. 32. Azor. lib. 11. c. 10. q. 2. Faust. Thesaur. lib. 4. q. 41. n. 1.

Potest quidem commutare iuramenta circa eandem materiam emissæ. Quia licet vinculum iuramenti sit distinctum specie à voto: omnino tamen æquiparantur: cum tota obligatio, & materia vinculi utriusque ad solum Deum ordinetur. Ità Filiuc. tract. 26. num. 254. Tull. in Bull. lib. 1. §. 7. cap. 3. dub. 2. num. 3. Fagund. lib. 2. Decal. cap. 51. num. 13. Suar. tom. 2. de Relig. lib. 6. c. 14. n. 6. Sanch. in sum. lib. 4. c. 53. n. 8.

Existimo, communi fidelium existimatione huiusmodi iuramenta tanquam vota reputari, unde facultas circa vota commutanda ad iuramenta extenditur.

PROBL. XXXVI.

Vt votum à te emissum non ludendi (v. gr.) servas, iuramentum emissis, quo confirmare valeas votum emissum: Confessarius virtute Iubilæi potest, & non potest huiusmodi iuramentum commutare.

Non potest. Quia quando conceditur privilegium ad dispensandum in votis, solet in nonnullis concedi etiam, ad dispensandum in iuramentis. Signum ergo est, necessarium esse tale privilegium expressum in Bullâ. Et quia cum conceditur privilegium grâtiis, non est laxè interpretandum, sed strictè. Si ergo conceditur facultas ad commutandum votum, non

Sectio II. De Iubilæo, Problemata. 17

non est extendenda ad iuramenti vinculum iuxta regulam textus in cap. Porro, de privileg. Sic Henric. libr. 7. cap. 30. num. 5. Less. libr. 2. cap. 40. dub. 11. num. 94. Valent. tom. 3. d. 6. q. 6. part. 4. Azor. libr. 11. cap. 10. q. 2.

159 *Expon.* Potest equidem. Quia si Confessarius (vtriusque videmus Problem. proximo) potest commutare iuramenta simul concurrentia cum voto, siue in eadem materia emissâ, aut in aliâ: cur commutare non poterit iuramenta confirmando. voto alicui emissâ? Parum enim refert ad obligationis vim in ordine ad Deum, siue vno modo, siue altero iuramentum fiat. Ita Suar. tom. 2. de Relig. lib. 6. cap. 14. n. 19. Basil. Pont. lib. 8. de Matr. c. 11. n. 5. Trull. lib. 2. Decal. c. 2. dub. 41. Filliuc. tom. 2. ar. 26. c. 9. n. 256.

160 Ego existimo delegatam potestatem commutandi in votis virtute Iubilæi extendi tum ad iuramenta absolute facta, tum ad vota iuramento confirmata, seu iurata, licet iuramentum & votum eiusdem materie concomitanter se habeant. Quasi solum esset votum, dispensabile esset seu commutabile: si solum esset iuramentum, etiam esset commutabile, vt ostendi. Ex eo autem quod sint concomitantia illa duo vincula, vnum non mutat suam naturam ex alterius consortio. Vt si quis teneatur irregularitatis vinculo ex homicidio casuali & voluntario. Hæc coniunctio non tollit, quominus non possit in casuali dispensare Episcopus iuxta Tridentini formam.

PROBL. XXXVII.

Facultas commutandi vota virtute Iubilæi, extenditur, & non extenditur, ad commutanda iuramenta adiecta contractui, in quo est turpitudine, aut iniustitia.

161 *Non extenditur.* Acit quis homini iuramentum soluendi vsuras verbi gratia, requirit, an Confessarius habens facultatem ad votorum commutationem virtute Iubilæi, possit eâ vti ad commutationem huiusmodi iuramenti? Facultas dispensandi in votis, aut illa commutandi, non extenditur ad commutationem iuramenti, per quod nullum ius parti, cui iuramentum præstatur, acquiritur, quale est iuramentum adiectum contractui, in quo est turpitudine, vel iniustitia in creditore, verbi gratia, iuramentum soluendi vsuras. Quia tale iuramentum nullam cum voto similitudinem, vel iuris æquiparationem obinet. Sic Layman. lib. 4. tract. 3. cap. 11. num. 8. Sanch. lib. 1. de Matrim. d. 3. n. 17. Suar. tom. 2. de Relig. lib. 6. cap. 14. num. 13. Diana 1. p. tr. 11. resol. 41.

162 *Extenditur.* Extenditur facultas præfata ad commutandum huiusmodi iuramentum. Quia per id nullum ius homini, cui factum est, acquiritur; sed soli Deo: ergo rationem voti inducit non aliter, quam si soli Deo iuramentum fieret. At potestas ob Iubilæum data ad commutanda vota, se extendit ad commutanda iuramenta, quæ rationem voti præferunt, ergo. Ita Trull. in Bul. libr. 1. q. 7. cap. 3. dub. 2. numero 7. Bossius de Iubil. scilicet 2. casu 6. numero 4. Rodrig. tom. 1. sum. cap. 44. num. 4. Arag. 2. 2. quest. 88. art. 12. §. si quis autem.

Escob. & Mend. Theol. Moral. T. III.

Certum mihi, facultatem delegatam circa votorum commutationem extendi ad iuramenta cum iniuriâ, seu iniustitiâ extorta, seu emissâ. Quia cum per talia iuramenta nullum ius acquiritur homini, cui præstatur: sed tota obligatio acquiritur Deo, qui in testem inuocatur; ac proinde solus Deus sit creditor: iuramenta videntur vetè inducere rationem voti, votisque æquiparari. Et licet iuramenta eiusmodi non sint facta Deo, sed homini; quoad obligationem tamen censentur iuramenta Deo facta cum intuitu solius honoris Dei obligent. Igitur cui conceditur facultas relaxandi, aut commutandi vota, quibus promissio soli Deo acquiritur, censetur etiam concedi facultatem, commutandi huiusmodi iuramenta, per quæ soli Deo obligatio acquiritur.

PROBL. XXXVIII.

In generali facultate ad vota commutanda, comprehenduntur, & non comprehenduntur Vota reservata peregrinationis Ierosolymitana, Romana, ac Compostellana.

Certum est, ex generali concessione ad omnia Vota commutanda, non comprehenduntur Vota Religionis, & Castitatis. Quia ob specialem, & antiquissimam reservationem, materieque gravitatem, in generali facultate illa minime comprehenduntur, vt scilicet 1. vidimus. De votis verò Peregrinationis huius triplicis ambigitur. Comprehenduntur sanè. Quia votorum istorum reservatio non est ita antiqua, nec tanti momenti, sicut votum Religionis, ac Castitatis: ergo debent in generali illa concessione comprehenduntur. Sic Malder. 2. 2. tract. 10. cap. 5. dub. 10. Sanch. libr. 8. de Matrim. d. 9. num. 2. quorum sententiam ait esse probabilem Diana p. 5. ar. 12. resol. 58.

Non comprehenduntur. Quia hæc tria vota sine expressâ vllâ differentiâ sunt Pontifici reservata sicut alia duo. Si ergo hæc non comprehenduntur in generali concessione commutandi vota, nec illa comprehenduntur. Ita Suar. tom. 2. de Relig. cap. 25. num. 4. Sanch. in sum. lib. 4. c. 40. num. 16. Laym. lib. 4. ar. 4. c. 8. num. 7. Trull. lib. 2. Decal. c. 2. dub. 41. n. 6. Diana citatus.

Existimo hanc sententiam illâ esse probabiliorem. Ast prima certa esset etiam quoad vota Religionis, & Castitatis, si Pontifex absolute concederet generalem facultatem commutandi vota reservata, vel in votis reservatis dispensandi; quia satis exprimerentur, explicatâ reservatione. Vel si Pontifex in facultate dispensandi in omnibus votis, exciperet votum Religionis, & Castitatis, vt stylus fert in Iubilæis omnibus; quia in tali casu vota illa triplicis peregrinationis concessa intelligerentur exceptio namque in casibus non exceptis regulam obfirmat.

PROBL.

PROBL. XXXIX.

Confessario Iubilaei virtute impenditur facultas commutandi vota, exceptis votis Religionis, & Castitatis: Potest hic, & non potest commutare iuramenta ingrediendi Religionem, & Castitatem observandi.

167 *Commutare potest.* Potest commutare, dummodo praefata iuramenta non sint in fauorem, & utilitatem proximi emissa. Quia iuramenta non videntur pari gradu in gravitate cum votis incedere. Sic Nauar. lib. 2. conf. de iureiurando conf. 1. n. 4. & 5. Tabic. vers. Iurare, quest. 20. num. 21. Petr. de Ledefin. tom. 1. tract. 11. de voto. c. 4. dub. 2. post 5. concl.

168 *Commutare non potest.* Nullatenus potest. Quia vel est iuramentum Deo factum, & sic includit votum: ergo si est Pontifici reservatum votum Religionis & Castitatis, etiam erit reservatum iuramentum factum de munda Religione, & de seruanda Castitate: Vel est iuramentum Religionis, & Castitatis absolutum, & nullam promissionem Deo factam includens: sed solam obligationem iuramenti continens (vt cum quis comminatorie sibi ipsi iurat, se Religionem ingressurum, & sic etiam votis aequiparatur, Religionis, & Castitatis. Ita Tolet. lib. 4. cap. 13. num. 4. Azor. lib. 11. cap. 10. quest. 3. Trul. in Bull. 1. §. 7. cap. 3. dub. 5. num. 4. Laym. lib. 4. tract. 3. cap. 11. num. 4. Sanch. lib. 8. de Matrim. d. 13. n. 4.

169 *Eiusdem sum mentis.* Eiusdem mentis sum, ratus praefata iuramenta respicere aliquam promissionem Deo factam, vnde induunt rationem votorum, & sic pari gressu cum illis incedunt. Attamen concedit Sanchez praefata iuramenta non esse reservata Pontifici, sed tantum Episcopis: vnde videtur asserere, posse à Confessario Iubilaei virtute commutari, sicuti omnia vota, quae Episcopus auctoritate ordinaria commutare potest. Quod non facile admisericim.

PROBL. XL.

Dei metu ab extrinseco incusso Religionis, aut Castitatis votum emisisti: Potest, & non potest Confessarius Iubilaei virtute huiusmodi vota commutare.

170 *Commutare non potest.* Commutare non potest huiusmodi vota. Quia inuoluntarium, quod in huiusmodi votis reperitur: est dummodo secundum quid, quod non sufficit, ad tollendam reservationem. Ex. gr. in votis emissis ob periculum mortis incendiij, aut naufragij inuoluntarium secundum quid reservationem non tollit. Sic Suar. tom. 2. de Relig. lib. 6. de voto, cap. 26. n. 4. & 5. Syluest. vers. votum, 4. quest. 4. num. 4. Lauor. de Iubil. p. 2. cap. 27. n. 187.

171 *Potest Commutare.* Potest huiusmodi vota, commutare. Quia non est praesumendum, Pontificem velle, illam ab extrinseco illatam fauore iniuriam, & vota per huiusmodi leuem metum emissa reservare.

Ita Laym. Bonac. Leo, quos refert, ac sequitur Diana part. 1. tract. 11. resol. 73. & part. 5. tract. 12. resol. 61. Henric. lib. 1. c. 15. num. 8. Lessi. lib. 2. cap. 40. dub. 13. n. 106. Sanch. in sum. lib. 4. c. 40. num. 30.

172 *Consensio.* Consensio monens, nos hic loqui de metu ab extrinseco incusso, non ab intrinseco qualis est inspiratio diuina ex inferni horrore, &c. Metum ab extrinseco vocito vim leuem parentis comminantis, infirmitas, naufragium. Vota ergo ob huiusmodi metum ab extrinseco incussum emissa, possunt virtute Iubilaei commutari. Quia vota huiusmodi debent esse facili dispensationi obnoxia tum ob consensum imperfectionem, aliquo quidem modo extorti: tum etiam in odium (si homo fuit) iniuste extorquentis.

PROBL. XLI.

Emisisti votum in utilitatem Tertij, & acceptatum iam fuit ab eo, in cuius commodum fuit expressum: Tale votum est, & non est Iubilaei indulto commutabile.

173 *Est commutabile.* Emitte quis votum exhibendi Calicem v. gr. alicui Ecclesiae, aut alicui puellae dotem, aut pauperi cuidam elemosynam: existimo, ante acceptationem non acquiri ius ab iis, in quorum fauorem fuit emissum, vnde commutabile est. Quid si tale votum fuit iam acceptatum? Est etiam ex causa rationabili commutationi agnatum. Quia cum votum per se fiat Deo, & creditor obligationis ex voto procedens sit Deus solus: acceptatio ex parte hominis parum facit ad naturam obligationis ex voto procedentis. Secus autem in iuramento erit, quod ex natura petit, vt homini praestetur. Sic Trul. in Bull. lib. 1. §. 7. cap. 3. dub. 8. num. 2. Caietan. 2. 2. q. 88. art. 12. Nauarra de restit. lib. 2. cap. 1. dub. 3. n. 14. Fagund. apud Trullench. citatum probabile, putat.

174 *Idem assero.* Haud est dispensabile, aut commutabile absque consensu illius, qui votum acceptauit. Quia Non est commutabile. per acceptationem iam Ecclesia, aut puella illa, seu pauper ius acquisiuit: ergo his inuitis, non potest remitti. Ita Fagund. lib. 2. in decal. c. 49. num. 11. Suar. lib. 6. de voto, c. 15. Henric. lib. 7. cap. 30. Trullench. hanc sententiam probabilior rem esse putat.

175 *Idem assero.* His haec ob mei Thomae Sanchez auctoritatem, qui lib. 8. de Matr. d. 10. n. 23. affirmat, nullum ex multis, quos legit, Doctoribus de hoc puncto dubitare. At primam sententiam satis reor esse probabilem.

PROBL. XLII.

Sequitur quis Iubilaei tempore opinionem probabilem circa illius consecutionem: Lucrat quidem, & non lucrat Indulgentiam.

176 *Non lucrat Indulgentiam.* Licet absolutus maneat a reservatis, non tamen lucrat Indulgentiam. Quia in materia Indulgentiarum non iudat probabilis opinio, si oppositum sit verum. Non enim praestat quis opus

PROBL. XLIV.

Peccat, & non peccat lethaliter, qui postquam bona fide votorum commutationem obtinuit, postmodum voluntarie præscripta in Iubilæo opera omisit.

Peccat quidem. Quia accepturus voti commutationem virtute Iubilæi tacite promittit præscriptorum operum impletionem, & Confessarius id præsupponens commutationi huiusmodi dedit operam: Ergo lethalis, est tam grauis omisso materia. Sic Suar. lib. 6. de voto. cap. 16. num. 11. Filliac. tom. 2. tract. 16. m. 301. Valq. de pœnit. q. 91. art. 3. dub. 6. m. 7. Rodrig. in sum. tom. 2. c. 188.

Non peccat lethaliter. Quia pœnitens nihil promissit, nec obligationem aliquam (vt supponitur) illi Confessarius imposuit. Ita Bonacin. d. 5. q. 7. p. 7. §. 3. n. 18. Henriq. lib. 6. cap. 16. n. 6. Leo de Iubil. part. 2. num. 9. Bosli. de Iubil. sect. 1. casu 33. n. 4.

Hoc mihi probabilius supponenti, Confessarium talem expressè obligationem non imposuisse: existimantque à Iubilæo huiusmodi non apponi obligationem, nec de tali Pontificis intentione constare: nec ex naturâ rei videri includi pactum. Satis ergo est, propositum cum sit commutatio habere implendi præscripta: sicut sufficit ad absolutionem à reservatis obtinendam. Ad hoc Caput transfer cuncta, quæ volumus primo circa votorum commutationem virtute Bullæ Cenciæ exposui Problemata.

CAPVT IX.

Circa Iubilæum Communionis generalis singulis Mensibus in Societate IESV, ac in aliis Religionibus lucrari solitum.

Vivs Iubilæi exordium à societatis nostræ sollicitudine habuit exordium, illique prima illius concessio facta est à Paulo V. anno 1616. Aprilis 30. Mæ. vt constat ex Bullâ hoc anno & die expedita ad septennium valitura. Hoc exemplo sollicitate aliæ Religiones eodem zelo salutis animarum succensæ, similia Iubilæa impetraverunt. Ab Vrbaño Octauo confirmatum est nostrum Iubilæum anno 1634. ad quindecimum valiturum. Bullæ huiusce clausulam expono: *Omnes viriisque sexus Christi fidelibus verè pœnitentibus & confessoribus, qui aliquam societatis IESV, vel quancunque aliam secularem Ecclesiam vbiunque existentem una ex Dominicis cuiuslibet mensis, quæ Communio Generalis sollicitudine dilectorum filiorum Clericorum Regularium dictæ societatis: quò ad Ecclesias seculares de licentiâ Ordinariorum locorum, illarumque Rectorum consensu agatur: de quâ visitauerint, & iis Dominicis in prædictis Ecclesiis sanctissimum Eucharistia Sacramentum sumpserint, ibique pro Christianorum*

B 4

opus præscriptum ad Indulgentiæ acquisitionem. Vnde si aliquis v. gr. in primâ hebdomadâ ieiunauit, Ecclesiis adiit, elemosynam largitum est, & in secundâ confessum est, & Eucharistias sumpsit: sufficit secundum aliquos graues Doctores ad lucrandum Iubilæum; sed hæc opinio licet sit probabilis, tamen si esset falsa remaneret quidem talis à reservatis confessis absolutus, quia opinio probabilis confert iurisdictionem, non tamen Iubilæi lucraretur indulgentiam. Sic Bonac. d. 6. quest. 1. p. art. 5. n. 27. Barth. à sancto Fausto tract. de Iubil. lib. 4. quest. 64. Diana 5. p. tract. 1. 2. fol. 32.

Qui opinione probabilis vsus est ad Iubilæi lucrationem, non solum manet à reservatis absolutus, sed indulgentiam Iubilæi lucratur. Quia si opinio probabilis sufficit, vt censetur Pontifex tribuere Confessario iurisdictionem, vt à reservatis pœnitentem absoluat: cur eadem probabilis opinio non erit etiam sufficiens, vt credatur, Pontificem de facto indulgentiam Iubilæi concedere illi, qui iuxta eandem opinionem opera Iubilæi exequitur. Ita Leander tom. 1. tract. 5. d. 14. q. 164. assertens virorum doctorum consentientia placita.

Pia huic opinioni subscribo, hoc de sedis Apostolicæ benignitate minime addubians. Certè vix esset vllus, qui indulgentiam obtineret, si primæ sententiæ vera esset assertio, cum circa materiam, & opera Iubilæi adsint hinc inde variorum Doctorum, quas lucraturi Iubilæa, sequuntur opiniones.

PROBL. XLIII.

Tibi aliquod votum Iubilæi indulto commutatur: at postmodum voluntate mutata Iubilæum non lucraris: Votum commutatum reuiscit, & non reuiscit.

Reuiscit commutati voti obligatio, si non geras à Iubilæo præscripta. Quia gratiæ omnes Iubilæi conceduntur sub huiusmodi conditione. Sic Ioan. De la Cruz 1. p. sum. præ. 2. art. 2. dub. 12. concl. 2. Nugnus in addit. ad 3. part. quest. 9. art. 2. dub. 4. Raphaël, de la Torre 2. 2. q. 88. art. 12. d. ult. n. 5.

Minimè reuiscit. Quia Pontifex nullâ conditione appositâ in Iubilæo, absolute concedit facultatem absoluedi à reservatis, & commutandi vota. Ergo cum semel legitime facta fuerit voti illius commutatio ac proinde votum extinctum est: haud postea non obtento Iubilæo, reuiscit. Ita Sanchi. lib. 4. sum. cap. 54. num. 53. Suar. lib. 6. de voto. cap. 16. num. 10. Bonac. d. 4. de legib. q. 1. p. 7. §. 3. n. 18.

Profecto posset Confessarius non commutare votum, donec computa essent omnia in Iubilæo præscripta: posset item antea commutare illud sub conditione, vt non obtineat vim huiusmodi commutatio, donec illa implerentur. At si absolute commutauit votum ei, qui tunc habebat lucrandi Iubilæi intentionem, licet postmodum non lucraret ratam manere voti commutationem, nec reuiscere reor.

ESCOBAR
Theor. Mor.
Tom. II. IV
F. IV

20 Theologiae Moralis Lib. XIX.

Principum concordia haresum extirpatione, ac sanctae Matris Ecclesiae exaltatione pias ad Deum preces effuderint: plenariam omnium peccatorum suorum indulgentiam, & remissionem, quam animabus fidelium defunctorum applicare possint, misericorditer in Domino concedimus.

si tam exigua distantia, quanta est vnus quadrantis inter vnum, & alium interueniat.

PROBL. XLVI.

Vbi sunt plures vna in Vrbe Societatis domus, poteris, & non poteris in omnibus hoc Iubilaeum lucrari.

PROBL. XLV.

Dies Dominicus (verbi gratia) Februarij est vltima huius Mensis dies: vel Dominica dies est prima dies Martij: Dominica talis vltimi diei Februarij potest & non potest pro Communione generali Martij assignari; & talis primae diei Martij Dominica pro Communione generali Februarij.

186 *Qualibet diebus Dominicus potest assignari ad hoc Iubilaeum mensibus singulis.*
Ecclesiastica ac moralis computatio ad hoc Iubilaeum facienda est ita, quod in quolibet Mense quaelibet ex quatuor, vel quinque Dominicis, quas affert affollet, assignari possit, etiam si Dominica Iubilaei vnus Mensis v. gr. Februarij non distet triginta diebus, nec viginti, nec duodecim a Dominica alterius, scilicet, Martij. Imò etiam si vnicus solus dies interfit inter vnum & alium Mensem. Quia Sabbathum fuit vltimus dies Februarij, & Dominica sequens prima dies Martij: vel è contra, etiam si quinquaginta plus dies intercedant, quia in Februarij prima Dominica, & in Martio vltima fuit assignata. Ratio est, quia Pontifex solùm statuit, quod vna ex Dominicis cuiuslibet Mensis hoc Iubilaeum possint fideles lucrari.

187 *Potest.*
Quaeritur itaque, num si dies Dominicus Februarij sit vltima huius Mensis dies, hæc pro Martij Mense possint assignari ad Iubilaeum: vel si sit Dominicus dies prima die Martij, hæc assignari possit pro Iubilaeo Februarij? Potest quidem; Quia parua est vnus diei distantia in triginta diebus Mensis vnus cuiusque, vel in sexaginta vtriusque, & ita pro paritate materiae est reputanda: & in moralibus paruum reputatur pro nihilo; ac etiam iam finitum Februarium vltima eius die, & inceptum Martium poteris adiudicare, sicque in hac die Iubilaeum Martij lucrari poteris, praesertim cum in Iure annus inceptus pro completo reputetur: *l. quia aetate ff. de test. vt iuxta DD. pater in annis qui pro factis Ordinibus à Trident. sess. 23. cap. 12. exposcuntur. Sic nonnulli Moderni, qui nondum typis sua scripta dedere.*

188 *Non potest.*
Minimè potest. Quia expressè Pontifex statuit lucrandum esse. *Vna ex Dominicis cuiuslibet Mensis.* Dominica autem Martij etiam si prima illius sit dies, nec Mathematico, nec morali, aut Ecclesiastico modo, est Dominica Februarij: è contra. Ita Anron. Quintanadue. *Apend. tract. 1. dnb. 2. nym. 7. & alij.*

189 *Hec mihi certum.*
Existimo primam sententiam parum, aut nihil probabilioris habere. Quia distantia vnus diei h. èt parua sit respectu triginta, aut sexaginta dierum, est talis conditionis, vt omnino Menses distinguat. Hinc contractus, & Officia, vota, vel obligationes, quæ pro vno anno aut Mense praefiguntur, certum est, non transire ad primum diem, imò nec horam, aut quadrantem alterius anni, aut mensis sequentis; nec è contra: etiam-

190
EXformâ Iubilaei à Paulo V. concessi anno 1617 sine vllâ controuersia existimo in omnibus Societatis qualibet in Vrbe existentibus posse Iubilaeum obtineri. Ast ex nouâ formâ Urbani Octauî difficultas insurgit: ait enim concedi Iubilaeum iis, qui aliquam Ecclesiam Societatis visitauerint, & in ea communicauerint. Ergo non poteris visitationem, & Eucharistiae susceptionem gerere in omnibus sed in vna specialiter assignata. Quia si in omnibus posses lucrari, non iam vna Communio generalis quolibet Mense fieret, vt in Bullâ dicitur; sed plures in eodem Mense & loco. Et quia cum omnes vnus Urbis, vel Oppidi possint ad vnicam Ecclesiam conuenire, haud est credibile, omnes illius loci Ecclesias Pontificem voluisse pro Iubilaeo assignare. Docti idè viri hanc sententiam satis esse probabilem iudicant.

191
Poteris in omnibus Ecclesiis Societatis in Vrbe existentibus Iubilaeum lucrari. Quia illud concessum est Ecclesiae, aut Ecclesiis Societatis; quaelibet illarum; quæ in hac Vrbe Vallisoletana v. gr. adest, ita absolute est, & dicitur Societatis Ecclesia; ac si illa sola Vallisoletano existeret, nec rationem Ecclesiae Societatis alteri tollit. Si concessum est hoc Iubilaeum fidelibus orantibus & communicantibus in aliqua Societatis Ecclesia, cur in quacumque orauerint, & Eucharistiam acceperint, siue sit hæc, siue illa, illud non consequentur? Ita viri ex nostris Doctrinâ conspicui, inter quos Antonium Quintanadueñas merito recensco *Apend. tract. 1. dnb. 4. n. 2.*

192
Hoc mihi certum. Quia non est maior ratio, cur in hac, quàm in illâ domo locum habeat Iubilaeum, cum omnes sint eiusdem Societatis, & eundem sacramentum Confessionis, & Eucharistiae ministrantur, Communioque generalis geri valeat. Addiderim, alia Iubilaeâ nostrae Societatis, v. gr. S. P. nostri Ignatij, Francisci Xauier, ac similia in omnibus Ecclesiis nostris eiusdem Ciuitatis posse fideles lucrari, sicut & similia Iubilaeâ aliorum Ordinum in omnibus sui Ordinis Ecclesiis, & cum aliter conceditur à Pontifice, exprimi affollet. Statuit Pontifex frui Iubilaeo hoc, qui inuiserit aliquam Societatis domum. *Alguna Iglesia, o alguna de las Iglesias de la Compania:* Ergo quaelibet visitatâ, dum sit Societatis siue domus Professæ, siue Collegij, siue domus probationis (omnes enim æqualiter sunt Societatis Ecclesiae) Iubilaeum proderit visitanti, & in ea communicanti.

PROBL.

Sectio II. De Iubilæo, Problemata. 21

PROBL. XLVII.

Potest, & non potest hoc obtineri Iubilæum in Ecclesiis Seminariorum Societatis.

193 **N**on potest. Quia huiusmodi Seminaria scilicet Hibernorum, Anglorum, & alia secularium non sunt propriè Societatis domus, nec Superiores nostri huius domibus præpositi sunt absolute Societatis Rectores: ideoque non habet ius suffragij in Congregationibus Provincialibus, ad quas admitti debent omnes legitimi Collegiorum ac Domorum Societatis Rectores, ut constet ex formula à Congregatione quartâ approbatâ. Hanc partem viri docti nonnihil probabilitatis habere existimant.

194 **P**otest quidem obtineri in huiusmodi domibus Iubilæum. Quia hæc sunt verè Societatis Ecclesiæ, ergo illis hoc Iubilæum est concessum. Antecedens liquet, quia vel sunt Ecclesiæ Regulares, vel seculares, nequit enim dari medium: non seculares, cum Ordinarij potestati non subiacent, nec ab illis visitentur, aut regantur; Ergo Regulares sunt; sed non aliter Religiosis, nisi Societatis; Ergo. Certe illæ Ecclesiæ dicuntur Regulares, quæ Regularium iurisdictioni subiacent ab illisque gubernantur; sed hæc subiacent iurisdictioni ac regimini Superiorum Societatis, nempe Provinciali, & Rectori: Ergo Regulares sunt; absurdum enim esset, ut statuit lex cum principalis, si de regularibus, Caput esse Regulare, & Ecclesiam seu corpus seculare esse. Itâ Quintanad. Apendic. tractat. 1. dub. 5. numer. 1. & alij.

195 **H**oc certum existimo, ratus, horum Seminariorum Regularia esse absolute. Quod autem Rectores illorum ad Congregationem Provinciale non admittantur, minime obstat, nam hoc pertinet ad specialem dispositionem iuris huius Religionis, quæ quibus visum fuit ius suffragij concessit, attentâ præsertim fundationis perpetuitate. Hæc vel simili ratione ad congregationem non admittuntur Residentiarum Superiores, seu Collegiorum non perfectorum. At nemo ambigit, hæc esse propriè domos Societatis, & in eorum Ecclesiis Iubilæum hoc vim habere.

PROBL. XLVIII.

In Sacellis, Capellis, aut Oratoriis Societatis villarum, seu prædiorum potest, & non potest hoc Iubilæum generalis Communionis obtineri.

196 **S**uppono ut ferè certum, in Sacellis, Oratoriis & Capellis domorum aut Collegiorum Societatis posse fieri Orationem, & Communionem ad hoc Iubilæum lucrandum. Quia omni ne Ecclesiæ Monasterium, seu Religiosa domus comprehenditur, & intelligitur in favorabilibus, non in odiosis, Tusch. ver. Ecclesiæ, Concl. 9. n. 4. Alexand. conf. 145. n. 13. 17. Sa ver. Ecclesiæ n. 1. Rodrig. tom. 2. quæstion. Regul. quæst. 38. art. 2.

Ergo Iubilæa concessa Ecclesiis Societatis toti domo conceduntur, & in illâ ubicumque celebratur poterunt obtineri, præcipuè cum in his Oratoriis possit Eucharistia non solum nostris, sed etiam secularibus sine Ordinarij licentiâ ministrari, ut patet ex nostris privilegiis ver. Eucharistia §. 2. & 3. Ergo potest in illis fieri Oratio & communio necessaria huius Iubilæo Obtinendo. Maior est difficultas, nùm in Sacellis, Capellis, aut Oratoriis nostrorum prædiorum possit hoc Iubilæum acquiri.

197 **C**erte non potest. Quia necessarium est, ut fiat Communio generalis in Ecclesiâ eadem, in quâ Iubilæum est lucrandum; Ergo cum illa non possit fieri in Oratoriis prædiorum tum ob exiguam eorum capacitatem, tum propter difficultatem illuc conveniendi, non poterit in illis obtineri. Et quia videtur esse contra mentem Pontificis, ut tanta solemnitas ad tantillæ Capellæ trahatur angustias. Sic docti nonnulli.

198 **P**otest quidem. Quia prædium, seu grangia (inquit Tuschus lit. G. concl. 48. num. 1.) est membrum suppositum Monasterio, in quo extat Oratorium ad celebrandum. Ergo si in toto Monasterio, seu domo Societatis potes Iubilæum lucrari, poteris etiam in prædiis, quæ sunt pars Monasterij. Certe omnia suburbia, prædia, villæ, vici, horti, viridaria, grangia, & alia loca subiacentia alicui Civitati comprehenduntur in favorabilibus sub Civitatis illius nomine, illiusque privilegiis potiuntur tam in secularibus, quam in Ecclesiasticis: Ergo hæc prædia cum ad domum Societatis pertineant, fruuntur hoc spirituali Iubilæi privilegio, quo in Civitate fruuntur Societatis domus, quibus subiacent. Viri doctissimi ex nostris satis hanc mentem probabilem esse putant.

199 **S**uppositis Pontificum indultis, ex quibus constat, concessum esse Religiosis, in suis prædiis Oratoria erigere in quibus Eucharistia ministratur affirmari non carere probabilitate secundam sententiam. Quia altaria nostrorum prædiorum sunt Pontificis auctoritate erecta: ac sub Ecclesiæ nomine comprehenduntur non minus quâ fundata Episcopi auctoritate: Ergo cum sit hoc Iubilæum Ecclesiis Societatis concessum, etiam Capellis prædiorum censendum est fuisse concessum. Nec obstat primæ sententiæ ratio, cum non sit necessarium, ut omnium Communio in eadem Ecclesiâ fiat, sed quod unusquisque Ecclesiam visiter, in qua communicat. Profecto generalis Communio in eadem sit Ecclesiâ cum sit aliquâ in Ecclesiâ, seu Oratorio prædiorum; quia hoc cum Ecclesiâ principali Societatis in Urbe existentis vnam moraliter componit Ecclesiam. Nec distantia loci obest, cum sub nomine Civitatis veniant prædia, aut territoria; etiam si longè per sex, aut octo, aut plures leucas à Civitate distent.

PROBL.

PROBL. XLIX.

Ad Iubilaei Communionis generalis lucrationem; est, & non est necessarium Confessionem praemittere, cum quis lethali crimine grauat.

200 ^{Necessarium est, praemittere Confessionem.} Si non grauaris lethali crimine, haud est necessarium confiteri, ad huius Iubilaei lucrationem. Quia Confessio requiritur à Pontifice ad acquirendum gratiae statum, in quo existit qui conscius non est lethalis periculi. Si autem crimine lethali graueris necessaria est Confessio ad hoc Iubilaeum impetrandum, nec Contritio sufficit. Quia in Bulla praescribitur: *Christi fidelibus verè poenitentibus; & confessis.* Sic in simili clausula aliorum Iubilaeorum Angelus, Nauar. Peyrin. Cordu, Caccian. Sotus, quos citat Cruz cap. 8. dub. 6. num. 7.

201 ^{Non est necessarium.} Non est necessaria: sed sufficit Contritio. Quia Confessio non requiritur tunc ut conditio, sicut posceretur, si diceretur: *Praemissa, aut facta Confessione:* Sed ut quis tollat obicem peccati ad lucrandum Iubilaeum, quod tollitur per Contritionem. Ita Syluest. Rosel. Turrecremat. & alij, quos affert Henric. lib. 7. c. 2. Gerson, Ioan. Andr. & Felin. quos citat Suar. tom. 4. de poenit. d. 5. 2. 3. n. 12. & 13.

202 ^{Eiusdem sunt Iubilaeum mentis.} Eiusdem sunt quodammodo Communionis generalis Iubilaeum mentis. Quia si copulatiue haec verba, *Poenitentibus aut contritis, & confessis* intelligerentur, semper cum Confessione esset necessaria Contritio perfecta, quod non est dicendum: sed si deinde imperfecta Contritio, quae est Attritio, cum hac non sufficiat ad statum gratiae sine Confessione, Confessio requiritur, sensus ergo est distributivus, vel disiunctivus, id est, tam verè poenitentibus, seu contritis, quam confessis. Addiderim tamen ex Suario citato, Confutandum semper, ut quoties forma indulgentiae, aut Iubilaei huiusmodi fuerit, actualis Confessio praemittatur. Si fieri possit, ut omne dubium possit auferri. Caterum raro continget, posse quem licite Eucharistiam, sola Contritione praemissa, suscipere.

PROBL. L.

Requiratur, & non requiratur, ut ad huius Iubilaei lucrationem Communio de manibus Sacerdotis Societatis IESU suscipiatur.

203 ^{Necesse est, suscipi à Sacerdote Societatis.} Suscipi necessarium est à manibus Sacerdotis Societatis nostrae. Quia praescribitur in Bulla suscipi à Sacerdote, ut geratur generalis Communio sollicitudine Clericorum Regularium diserte Societatis. In Bulla vero Pauli dicuntur: *Tempore Communionis generalis per Clericos Regulares Societatis IESU faciendae.* Ergo per ipsos Communio ministranda. Alicui haec sententia probabilis obicitur.

204 ^{Necesse est, suscipi à Sacerdote Societatis.} Non est necessarium suscipi Communionem de manibus Sacerdotis Iesu. Quia in praefatis verbis Bullae non exigitur, quod immediate per

se ipsos Communio ministretur: sed quod eorum cura, studio, ac diligentia id fiat. Has enim significationes importat verbum *Sollicitudo.* Ad Cor. 2. c. 11. vbi est: *Instantia mea quotidiana, sollicitudo omnium Ecclesiarum.* Alia versio fert: *Incumbens mihi quotidiana cura omnium Ecclesiarum.* Et cap. 8. *Abundatis in omni sollicitudine, alij, omni diligentia, & infra. Sed per aliorum sollicitudinem, alij, per aliorum studium.* Ita doctissimi nostrae Societatis viri Granado, Ruiz, Matthaeus Rodriguez & alij apud Quintanad. Apend. tract. 1. dub. 13. n. 6.

205 ^{Hoc probatur.} Satis esse existimo Eucharistiam suscipi à quocumque Sacerdote seculari, vel Regulari cuiusvis Ordinis in Ecclesia, ubi Communio generalis celebratur: nec enim ideo non fit Communio Clericorum Societatis sollicitudine.

PROBL. LI.

Ad commendandum populum de Communione generalis Iubilaeo, tempore Interdicti, possunt, & non possunt Campanae pulsari.

206 ^{Non possunt pulsari.} Sabbato antecedenti assollent in nostra Societate, & summo mane Dominica diei pulsari Campanae solemniter, ad Iubilaei Communionis notitiam. Certè Interdicti tempore pulsari non poterunt. Quia ex cap. *Alma mater*, tempore Interdicti ad nullum diuinum Officium fas est pulsari: sed administratio Eucharistiae solemniter facta à Sacerdote vel vestibus sacris in sacrificio, vel extra sacrificium Superpellico, & Stola induto, est officium diuinum: Ergo ad illam utpote talem extenditur prohibitio illa, quod nequeat pulsatus campana celebrari. Maior constat ex illo Capite. Minor probatur ex communi Doctorum, qui ut ait Filliuc. tom. 1. tract. 18. cap. 3. num. 78. docent, *sub nomine diuinorum Officiorum omnia illa prohiberi, quae substantialiter diuina sunt, & non exercentur nisi ab Ecclesiae Ministris ad id deputatis.* Talis absque dubio haec administratio est: ergo. Sic ex Rodriguez mente tom. 2. quest. Regul. q. 109.

207 ^{Pulsari possunt.} Interdicti tempore poterunt campanae pulsari. Quia licitum est pulsari campanas Interdicti tempore ad conuocandum populum ad aliquas actiones, seu munia etiam Ecclesiastica, aut sacra. Bonac. d. 5. de Interd. part. 4. num. 7. Henric. lib. 13. cap. 46. num. 1. & alij. Ergo si ad indicandum populo aliquam rem, quae non sit Officium diuinum possunt pulsari campanae, pulsare licebit etiam ad monendum populo, Societatem nostram habere hoc indultum concessum à Pontifice, ut omnes, qui in nostra Ecclesia communicauerint, indulgentiam plenariam lucrentur: & ad notificandum solemniter manifestabitur Eucharistia: & ad excitandum memoriam fidelium, ut ad Confessionem, quae tempore Interdicti prohibita non est, se praeparant. Et quia manifestatio sollemnis Eucharistiae & illius adoratio extra sacrificium etiam ad campanae sonitum licent tempore Interdicti. Ita Henric. lib. 13. cap. 45. n. 2. Bonac. d. 5. p. 3. §. 2. n. 1. Rodriguez. tom. 2. q. 109. Ludou. de Torres lib. 4. d. 48. dub. 2.

Hoc

Sectio II. De Iubilao Problemata. 23

Hoc mihi non modò probabilius, sed ferè cer-
 tum cenſeo, nec obſtare exiſtimo; quod populus
 intelligat ex campanarum pulſatione excitari
 animos fidelium ad recipiendam Euchariftiam
 pro Iubilao lucrando: cum enim dentur aliæ
 cauſæ, quæ omnino adequatæ, ac ſufficientes
 ſint ad huiusmodi pulſationem licitè tempore
 Interdicti præſtandam pro omni populo, licitè
 hæc fieri poteſt, quia ex cauſa aliquâ de nouo
 ſuperueniente, licitum eſt, ab omni diſpoſitione
 recedere, juxta l. de atate, §. ex cauſa, ff. de interro-
 gat. ult. C. non debet, de conſanguin. & affinit. C.
 ſuſceſſum, de decimis. & Decium conſil. 335.
 vbi. 2. Pareor quidem adminiſtrationem Eucha-
 riſtiæ ſolemniter factam, vt aſſolet in hoc Iubi-
 lao, ſub diuinorum Officiorum appellatione
 comprehendì, attamen aſſeruerim non prohiberi
 in hac ſolemnitate campanarum pulſationem.
 Quia ipſo cap. Alma mater hæc ſolemnitas vi-
 detur excludi. Adiciamus præterea, quod ſingu-
 lis diebus in Eccleſiis & Monaſteriis Miſſæ cele-
 brentur, & alia dicantur diuina officia, ſicut prius,
 ſubmiſſa tamen voce, ianuſ clauſis, ac interdictis
 excuſſis, & campanis etiam non pulſatis. Vbi
 ſub diuinorum Officiorum appellatione, ad quæ
 campanæ pulſatio prohibetur, intelligi ſolum
 Horas Canonicas, & non alias preces ſeu actio-
 nes, etiam ſi pro diuino Officio alias reputentur,
 mihi probabile videtur ex ipſo Capitis contex-
 tus, cum ibi ſolum agatur de Officio diuino, in
 cuius aſſiſtentiæ diſtributiones quotidianas Can-
 onici, & Clerici lucrantur. Vnde immediatè
 adicitur: Et tam Canonici, quàm Clerici Eccle-
 ſiarum, in quibus diſtributiones quotidiana illis, qui
 Horis Canonicis interſunt, Canonicis tribuuntur,
 ſi ad Officia non venerint ſupradicta, diſtributiones
 eadem amittant, ſicut Interdicti perderent non ex-
 tante, ſi diuinis officiis non aſſeſſent. Canonicis
 autem, & Clericis ſolum pro Horis Canonicis,
 regulariter loquendo, diſtributiones hæc compe-
 tunt, non verò pro adminiſtratione Euchariftiæ,
 ad quam nunquam campanæ ſonitu aduocantur.
 Vnde hæc clauſula ſubſequens anteceden-
 tem declarat, vt motis eſſe in utròque Iure, doc-
 cet Tuſch, tom. 1. tit. C. 3. clauſula fol. 464.

CAPVT X.

Circa Iubilæum Quadrageſimæ Horarum.

MYSTERIIS ſcaturire Quadrageſi-
 mæ numerum ex Scripturâ conſtat,
 quæ quidem D. Iſidorus de Eccleſ. offi-
 cio, lib. 1. c. 37. recensuit Pontifices ergo diuina
 huiusce numeri myſteria colentes ad Chriſti
 Domini gloriâ, populique Chriſtiani vtilitatem
 Quadrageſimæ horarum Iubilæa inſtituerunt. Do-
 Bullæ Urbani VIII. cl. Mulam. Omnibus Chriſti fi-
 delibus vtriuſque ſexus verè penitentibus, & confeſ-
 ſis, ac ſacra Communione reſectis, qui Orationi
 Quadrageſimæ horarum de licentia Ordinarij con-
 ſueuerunt in Eccleſiâ Preſbyterorum Societatis
 IESV Hiſpalenſis, per aliquot temporis ſpatium
 deuotè interſuerint, & ibi pro Chriſtianorum Prin-
 cipum concordia, hæreſim extirpatione, ac ſanctæ

Matris Eccleſiæ exaltatione pias ad Deum pre-
 ces & ſuerint: plenariam omnium peccatorum ſuo-
 rum indulgentiam, & remiſſionem miſericorditer
 in Domino concedimus. Similis eſt omnium circa
 hoc Iubilæum Pontificum Bullarum clau-
 ſula.

PROBL. LII.

*Necceſſarium eſt, & non eſt, orationem eſſe
 continuam per has Quadrageſimæ horas,
 ita vt in Eccleſiâ, vbi hoc Iubilæum ob-
 tinetur, ſemper aliqui, vel aliquis ora-
 tioni inſiſtat.*

Eſt necceſſarium. Quia idem Urbanus Octa-
 uſ in Bullâ, quam induliſit anno 1641. Au-
 guſti 31. Sic ait: Qui orationi Quadrageſimæ
 horarum continuatarum, non autem interpolata-
 rum, de licentiâ Ordinarij &c. Ergo Orationis
 continuatio omnibus Quadrageſimæ horis exig-
 tur: nec enim aliter verum erit in tali Eccleſiâ
 Orationem Quadrageſimæ horarum continuatarum
 haberi. Sic aliquis modernus in manuſcriptis
 doctus quidem, ſed ſcrupuloſus verborum ru-
 tinator.

Continuatio hæc Orationis non exigitur à
 Pontifice ad hoc Iubilæum obtinendum. Quia
 vox illa continuatarum Quadrageſimæ horarum
 non ſupra Orationem, ſed ſupra tempus appel-
 lat. Sensus enim eſt, hoc Iubilæum concedi, aut
 durare per Quadrageſimæ horas continuatas. In
 Bulla Iubilæi anni 1624. Sic: Monialibus ſimi-
 liter verè penitentibus: quæ tempore orationis
 prædictæ in ſuorum Monaſteriorum Eccleſiis ora-
 uerint, plenariam, &c. An in præſatis Monialium
 Eccleſiis continua per Quadrageſimæ horas oratio
 requiritur? Minimè, ſed tempus ſolum Quadra-
 geſimæ horarum assignatur, in cuius aliqua parti-
 cula vnaquæque Monialium orare valeat. Ita
 Quineanad. Apend. tract. 2. dub. 2. n. 6.

Certè ſi hæc cōtinuatio ſine vlla interruptione
 tanquam conditio aut diligentia requireretur,
 nullus ſciret, an diligentias neceſſarias perſeque-
 retur ad hoc Iubilæum præſtandum: nec in ipſius
 poteſtate eſſet, eas exequi: ſi quidem ignorat,
 nam continuat ſit oratio, nec eam continuare fa-
 cere poſſet: & quod vnius Iubilæum lucraretur,
 à plurimorum voluntate, ac diligentia pende-
 ret.

PROBL. LIII.

*Septennium huius indulti incipit, & non
 incipit à die ex quo ad notiitiam per-
 uenit eorum, in quorum gratiam
 conſeſſum fuit.*

Certum eſt, antè notiitiam huius Iubilæi
 ſtatim iis, in quorum gratiam conceditur,
 ſeptennij tempus non incipere. Quia ignorantia
 non currit tempus, vt ex l. Quando c. qui admiſſi
 ad bon. poſſeſ. docet Flamin. de reſignat. l. 1. §. 4.
 n. 38. & Cald. Pereir. de renouat. emphyt. §. 7.
 n. 13. Quaſierim tamen, num ſeptennium huius
 Iubilæi neceſſariò computandum ſit ex quo ad
 notiitiam

210

Est necceſſa-
 rium.

211

Non eſt ne-
 ceſſarium.

212

Idem aſſere.

213

Antè notiitiam

Iubilæi factâ

non incipit

ſeptennium hu-

ius Iubilæi.

ELISCOBAR
 Theod. Mor.
 Tom. II. IV.
 F. IV.

24 Theologiae Moralis Lib. XIX.

notitiam venit eorum, in quorum gratiam est concessum; vel pro ipsorum arbitrio differri valeat post duos aut tres annos, post quos per septennium integrum duret?

214 Necessario computandum est à die factae notitiae. Quia horum Iubilaeorum indulgentia maxime assimilantur Pontificiis Epistolis, quae quidem vim habent legis postquam publicantur eo modo, quo publicari solent. Certè hanc esse Pontificis mentem, in Bulla Cruciatz exprimitur, cuius septennium à die publicationis inchoatur. Sic vii docti in manuscriptis, quod probabile esse existimo.

215 Non est necessario computandum septennium à die factae notitiae, sed pro eorum, quorum gratia indulgentia fuit expressum, arbitrio differri poterit. Quia Pontificis intentio esse videtur, ut fideles per septem annos huius Iubilaei gratia in hac Ecclesia vel illa fruatur, nec determinat hos potius, vel illos annos futuros mediare, vel immediate sequentes concessionem, vel publicationem: cum non dicat, *Præsentibus ad septennium subsequens valituris*: Sed tantum: *Præsentibus ad septennium valituris*. Hanc sententiam esse satis probabilem asserit Quintanad. *Apend. tr. 2. dub. 3. n. 3.*

216 Et subscribam, sic explicans clausulam, *Præsentibus ad septennium valituris*. Huius Iubilaei concessio, per septem annos est duratura: siue concedo, ut septem annis hanc plenariam indulgentiam septies fideles lucrari possint. Si verò in Iubilaei indulgentia exprimerentur, quod anni inciperent à die editionis litterarum Apostolicarum, vel à die publicationis ipsarum in singulis locis, ut exprimitur in Cruciatz: haud dubium quin ab eo die inciperet septennium; intentio enim Pontificis indulgentiam concedentis tunc pateret. Haec probabiliter asseruerim. Confulto tamen, ut quam primum Iubilaei indulgentia ad eos, in quorum gratiam, siue ad quorum instantiam conceditur, perveniat, publicari, & obtineri faciat, ita ut primus annus incipiat, si fieri possit, à primo anno; in quo Apostol. litterae sunt receptae.

PROBL. LIV.

Valet, & non valet hoc Iubileum: si pro eodem tempore in eadem Ecclesia aliud quodcumque iam concessum extet.

217 Regula quinquagesima septima Cancellariae statuit, duas Indulgentias esse incompatibiles in eodem loco, si nulla facta fuit mentio prioris in posterioris impetratione. Igitur si pro eodem tempore in eadem Ecclesia aliud quodcumque iam concessum existat, hoc Iubileum non valebit. Quia id aperte clausula Bullae exprimit: *Volumus autem, ut si aliis Christi fidelibus in dicta Ecclesia, praemissa peragenti aliquam iam indulgentiam perpetuo, vel ad tempus nondum elapsam duraturam concesserimus, praesentes nulla sint*. Certè particula, *Aliquam iam indulgentiam* videtur omnes alias indulgentias similes vel dissimiles ab illa Ecclesia eo die videntur excludi. Hoc viris doctis sed scrupulosis probabile sic visum est, ut non audeant, ad oppositam mentem inclinare.

Certè hoc Iubileum valet, licet pro eodem tempore in eadem Ecclesia aliud extet iam concessum, dummodo quoad aliquas, vel aliquam circumstantiam sit dissimile. Quia constat, ex consuetudine optimae legum, ac privilegiorum interprete, ita hanc clausulam esse intelligendam. Unde si vnum Iubileum conceditur visitantibus D. Ignatij altare, aliud inuisentibus D. Antonij Capellam, vel Ecclesiam in comuni. Velsi vnum conceditur à primis Vesperis usque ad solis occasum, aliud per Quadraginta horas, &c. Regula Cancellariae & clausula Bullae non habet locum, atque adeo, si vnica tantum ex his circumstantiis ac similibus vnum Iubileum ab aliis differat, licet in aliis conveniat, utrumque perseverat, ac pro diverso habetur. Sic viri, quos consului admodum doctrinâ conspicui.

Hoc teneo, ratus, illa verba, *Aliquam iam indulgentiam* sic esse exponenda: Aliquam iam indulgentiam cum eisdem circumstantiis, seu omnino similibus quoad locum, tempus, personas diligentias, &c. Verum cum hac gratia, fauor sit Principis, latè est intelligenda: & latè explicanda esse indulgentiarum concessionem, Suae d. 52. numer. 2. & Henrici. lib. 7. cap. 30. asserunt.

PROBL. LV.

Licet, & non licet, aliquid dare, vel accipere pro huiusmodi Iubilaei expeditione.

220 Non licet. Quia aperte circa id Pontifex in Bulla suam mentem exponit. *Volumus autem, quod si pro praesentatione, admissione, vel publicatione praesentium aliquid vel minimum detur, vel sponte oblatum recipiatur, praesentes, nulla sint reipsa*. Ergo vel sponte oblata minime possunt acceptari.

Licet planè. Quia ex aliis decretis Pontificum constat solummodo prohiberi quancumque exactionem, solutionem lucrum, quæ sit, quæ quovismodo emptionem, aut venditionem redoleant in Iubilaeorum, ac indulgentiarum concessione, aut expeditione. Ita prohibetur in Iure c. de simonia, aliquid dari ab eo, qui ordinatur. Et in cap. sicut Episcopum l. q. 2. praestabitur Episcopis, ac ministris eius, ne aliquid petant, & in cap. 1. Spenult. de censib. in 6. Praelato Diocesim suam visitanti indicitur: *Caveat, ne ipse, aut quisque suorum aliquod munus quodcumque sit, & qualitercumque offeratur, praesumat accipere*. In his, ac similibus casibus non quælibet datio, vel acceptio, ut simoniaca prohibetur, sed ea tantum, quæ fiat in iurâ Religionis, vel iustitiae in tali materia: & quæ aliquo modo spectat ad commutationes voluntarias sacramentorum, ut tales sunt cum eorum iniuriâ, ac vilipendio.

Primam sententiam parum probabilem, imò omnino improbabilem esse iudico, experimento sciens plumbus titulus solere aliquid dari, & accipi pro praesentatione, admissione, aut publicatione eorum Iubilaeorum. Potest quidem dari, & accipi munus aliquod titulo gratitudinis, quia scilicet me gratum cupio Notario, aubleiatori, refectuario, vel cuivis alteri Officiali exhibere. Potest titulo laboris in ea impensio, quia dignus mercede sua, qui aliquis in huiusmodi expeditione

Sectio II. De Iubilæo, Problemata. 25

tione laboris impendit. Potest ratione sustentationis, ex officio enim presentandi, ac publicandi hæc indulgentia Officialis alitur. Et salarium aliunde assignatum non habet. Potest dari aliquid titulo redimendæ vexationis; scio enim, officiali hunc minime literas expediturum, imò eas indulgentias impediturum, ni ei donum, aut pecunias exhibeam. Haud mihi persuadebo, Pontificis mentem esse, quod res ita magni momenti, nempe Iubilæi lucratio pendeat tum ex re ita exigua, vtest largitio, & acceptio munusculi liberaliter dati, & iustè ex iusto labore accepti: tum ex impiâ Officialis voluntate notentis indulgentiarum indulgum presentare, vel publicare, nisi ipsius labori satisfiat.

Circa Iubilæa pro Christi, Deiparæ, & sanctorum Festis concessa.

PROBL. LVI.

Festivitas celebrata à proprio die extrahitur, & in alium transfertur: Potest, & non potest in eum diem Iubilæum pro ea Festivitate concessum simul transferri.

113
huius trans-

POTEST Iubilæum transferri, cum Festum transfertur iustam ob causam v.g. si incidat in Aduentus aut Quadragesimæ Dominicam. Quia Iubilæum concessum fuit à Pontifice in Diui illius honorem natalitio eius die, id est, ad vitalis illius mortis celebrandam instantiam. At dies, in quem transfertur Officium & Missa, est veluti Diui illius natalitium. Adde Pontifices huiusmodi concessisse Iubilæa, vt numerus fidelium ad honorem Diui augeatur, Iubilæi obtinendi spirituali illicetamento, quod quidem augmentum non translatio Iubilæo, frustrabitur: ergo credendum est Pontificem noluisse Ecclesiam Diui tanto honore ex populi frequentia, fidelisque tam prædicate plenarie indulgentiæ priuare thesauro. Hæc aliquali probabilitate sententia fulcitur.

114
huius affertur

Non potest Iubilæum transferri, cum officium & Missa in alteram diem transit. Quia Iubilæum conceditur lucrandum in die præfixo pro gloriosissimo horum Disorum transitu, & ita huic affixum est Iubilæum, & in alium haud potest diem transferri, nisi aliter indulto exprimitur. Vnde frequenter ipsam diem in qua ad æternam patriam euolare exprimit Pontifex in concessionis Iubilæi indulto. Ita Azor. tom. 2. l. 1. c. 28. Pagand. præc. 1. l. 1. c. 2. n. 10.

115
huius affertur

Hic hærens Doctoribus addiderim, etsi non exprimat Pontifex transitus diem, sed solum dicat, *In Festivitatibus, vel in diebus Festis, vel In F. s. s. horum, vel illorum Sanctorum* sub horum nominibus minime alium diem à die proprio, Festivitatibus, seu transitibus illorum esse intelligendum. Hæc enim iuxta Ecclesiæ ritus proprios, & simpliciter ipsorum Festum dicitur. Sic Raban. Maurus de institut. Clericor. lib. 2. c. 43. Quod autem non possumus de Pontificis voluntate præsumere validum mihi est argumentum Bulla Vrbani VIII. quâ indulget, vt Iubilæum pro Festo D. Francisci Xaverij possit tum eius Officio, & Missâ transferri, cum occurrit primâ Aduentus Dominicâ, & in diem sequentem Lunæ transire. Vnde constat haud posse transferri Iubilæa, nisi ex speciali Pontificis indulto.

PROBL. LVII.

Notarij Regij, seu pro seculari foro deputati subscriptio sufficit, & non sufficit, vt Iubilæorum huiusmodi transumptis fides adhibeatur.

AIT Pontifex: Volumus autem, quod presentium transumptis etiam impressis, & mandatis alicuius Notarij publici subscriptis, & sigillo alicuius personæ in dignitate Ecclesiasticâ munitis, eadem fides prorsus adhibeatur, quæ presentibus adhiberetur, si forent exhibita. Quærimus, num Notarij Regij vel pro seculari foro deputati subscriptio sufficiat ad hoc, vt omnes transumptis horum Iubilæorum seu Bullarum præfatam clausulam continentium fidem adhibeant? Non est sufficiens. Quia Regij Notarij ad longè diuersam iurisdictionem, & Tribunal spectant, & in Ecclesiasticis causis, secularis fori Iudices, Ministri, vel Officiales minime sese valent ingerere. Sic docti viri in manuscriptis fuere opinati non omnino improbabilitate.

226
Non est sufficiens.

Regij Notarij subscriptio sufficit omnino. Quia in generali Pontifex loquitur, statuens cuiuslibet Notarij manu scriptum transumptum exarari posse: haud exprimens, quod Notarius futurus esse debeat Ecclesiastici fori: Ergo generaliter Statutum est accipiendum. Nam generaliter loquens generaliter est accipienda; iuxta l. pretiosiss. de public. in rem act. l. in fraudem, §. vlt. de testam. milit. l. prima §. generaliter ff. de leg. præst. ex Surdo, Angelo, Riccio, Ioan. Narbo. teste Simone Barbosa principis Iur. lit. l. 2. n. 29. Et hanc generalitatem docet dictio, *Alicuius*, quæ sigillatim omnes Personas absque vllâ distinctione comprehendit. August. Barb. de dist. dist. 14.

227
Sufficiens est.

Hoc mihi ferè certum. Sed adhuc ex sententiâ Baldi in margar. decret. littera N, verbo Notarius, confirmo. Quæro, (inquit) an Notarius, Imperiali auctoritate possit exercere officium in terris Ecclesiæ, vel in causis spiritualibus: vel Notarius Pape in terris Imperij in temporalibus. Et crederem, quia sic. Quia hoc est officium, non iurisdictione. Ergo etiam aliquis Notarius sit fori secularis in Ecclesiasticis, & spiritualibus, qualia sunt Iubilæorum indulta suum valebit munus exercere. Imò me iudice, non est merè Ecclesiastica, ac spiritualis actio, circa quam hic Notarius officium exercet, hæc indulta subscribendo: cum solum sit testificatio quædam ad fidem humanam inducendam & litterarum Apostolicarum veritate. His tamen non obstantibus, semper consulem, vt hæc Iubilæorum & Apostolicarum litterarum indulta Ecclesiastici Notarij manu subscribantur.

228
Hoc ferè certum est mihi.

ESCOBAR
Theod. Mor.
Tom. II. IV
F. IV

CAPVT XII.

Circà Iubilæa ac indulgentias Regularibus, eorumque Ecclesiis concessas.

229

Innumere fructus sunt Religiosis expressa indulgentia.

NUMERÆ ferè sunt indulgentia plenariæ, & non plenariæ Religiosis omnibus, eorumque Ecclesiis, Festis, benefactoribus, famulis, ac cognatis à Pontificibus concessæ. Lege Mendicantium compendium ver. Indulgentia à folio 273. ad 311. & Hieronym. Rodriguez 99. Reg. resol. 77. Sed cum ad præfatum numerum hæc accreuerint, ac de omnium illarum testimonio non ita dilucidè constaret. SS. D. N. Paulus V. anno 1606. per suam Bullam in formâ Brevis reuocauit omnes, & singulas indulgentias per Antecessores suos concessas omnibus Regularibus cuiuscumque instituti, & sexus, illaque annullauit, & loco earum alias de nouo concessit, priores non mediocriter limitando. Tenor huius reformationis, & nouæ concessionis habetur in constitutionibus Prædicatorum cap. 30. fol. 379. Lege nostrum Quintanaduen. Apend. tr. ult. 4. dub. 1. num. 2. Nonnullas difficultates enodabo.

PROBL. LVIII.

Religiosi facti Episcopi fruuntur. & non fruuntur suæ Religionis indulgentiis.

230

Fruuntur.

FRUUNTUR plane. Quia ipsi non solum Religiosi sunt ad tria vota substantialia quatenus Episcopali dignitati non obstant obligati; sed etiam debent obseruantias regulares ad mortale, vel veniale obligantes amplecti, dummodò Pontificio muneri non opponantur: licet pœnis, pro eorum transgressionibus positus non subiaceant. Sic ex D. Thoma Antoni. Syluest. Tabie. Turrecrem. Emanuel. Fuluio, & aliis Sanchez tom. 2. sum. lib. 6. cap. 6. num. 18. Igitur si Religionis oneribus subiacerent, debent & priuilegiis, ac gratiis potiri.

231

Non fruuntur.

Minimè fruuntur. Quia id prohibet Motus proprius Sixti IV. quem affert Eman. tom. 2. 99. reg. 9. 80. art. 3. Sixtus IV. statuit, ut si aliqui fratres Minores, aut Prædicatores obtinuerint habilitationem ad habenda beneficia Ecclesiastica, & quod interim, vel postquam eam habuerint, valeant residere in domibus dicti Ordinis, & ibidem camere, ac vocem altissimi & passim in Capitulis generalibus, & priuilegiis eorum Fratrum, & Ordinum gaudere; quod si tales postquam aliquod beneficium pacifice adepti fuerint, aut pro Capellanis in aliquibus Ecclesiis deservire ceperint, concessionibus prædictis nequeant gaudere, aut aliis consimilibus Ordinem concernentibus nisi de Prælatorum consensu. Et addit Emanuel: Idem statuit de promotione ad Cathedralis, ac alias Dignitates Ecclesiasticas. Itaque Episcopus Religiosus suæ Religionis priuilegiis non gaudet, siquidem regulæ obseruantiam, in quoque Monastica discipline non subiecerit. Ità Mendos. de priuilegiis ad instar Gloss. 3. n. 11. & Sanch. citatus n. 33.

Ego autem non ita generaliter tenendum existimo, ut prima fert sententia: nec tam strictè, ut secunda nititur. In primis assero solum prohiberi in Sixti decreto, quod Minores, & Prædicatores ad dignitates Ecclesiasticas promotos priuilegiis sui Ordinis non fruuntur. Unde minimè ad aliorum Ordinum Regulares debet extendi; quia pœnalis lex, qualis est hæc prohibitio extendi non debet ad alios casus, vel personas præter assignatas, etiam si inter hæc, & alias similitudo rationis inueniatur. Deinde putarim, Minoribus, ac Prædicatoribus factis Episcopis concedi posse à Prælati suæ Religionis, ut præfatis priuilegiis & indultis valeant: quod innuit Sixtus, dum ait: *Gaudere non posse priuilegiis, nisi de Prælatorum consensu.* Igitur indulgentias omnes Regularibus in generali concessas, si hæc non petant lucrantes viuentes, intra claustra, huiusmodi Episcopos etiam Minorum & Prædicatorum (de aliis enim non dubito) frui existimo; quia non est credibile, eos illis velle priuare Religionum Prælatos. Nec æquum est, ut qui Pontifici obediendo perfectiorem initiatum, tot spiritualibus diuitiis ab ipso Pontifice priuentur. Itaque me auctore, sufficit, ut lucentur indulgentias, Prælatos Religionum apertè non contradicere; dum enim non contradicunt, supponuntur annuere.

232

Quid sentiam, expone.

PROBL. LIX.

Apostata, ac Fugitiui à Religione fruuntur, & non fruuntur Iubilæis, & indulgentiis in Defunctorum gratiam expensis.

SIC, Apostatas eo ipso, quod Religionem deserant cum animo ad eam non reuertendi, nec ad alium Ordinem transeundi, priuari Iubilæorum, ac indulgentiarum priuilegiis: cum velut separatam ab Ordine membrum à Pontifice reputentur. Assero sine cunctatione, Fugitiuos, eos scilicet, qui à Monasterio recedunt absque Superiorum licentiâ, etiam indultis esse priuatos: cum video, hos, eorumque receptores, & retores non secus ac apostatas, eorumque receptores, & auxiliares esse excommunicatos ab Innocentio, Clemente, & Sixto IV.

233

Nonnulla sapientia.

Ad quæstionem autem voco, num hi Apostata ac Fugitiui fruuntur Iubilæis, & indulgentiis in defunctorum auxilium expensis? Non fruuntur. Quia illa pro defunctis applicatio supponit applicantis ad fruendum hoc indulto aptitudinem. Ergo si aptus non est ad fruendum priuilegio, quomodo poterit id animabus Purgatorii applicare nemo enim dat, quod non habet. Collegi ex Sanch. l. 6. sum. c. 8. n. 34. ac Hieron. Rodrig. 99. Regul. res. 11. n. 29.

234

Non fruuntur Iubilæis pro defunctis.

Fruuntur quidem. Quia huiusmodi Iubilæa, & indulgentia pro animabus Purgatorii applicanda potius illius quàm Apostatis, ac Fugitiuis, per eorum tamen diligencias conceduntur. Nec congruum est, ut defunctorum animæ puniantur hac pœnâ, scilicet indulgentiarum, ac suffragiorum carentia, ex Apostatarum, ac Fugitiuorum delicto, contra illud Ezech. 18. *Animam, quæ peccauerit, ipsa morietur.* Quod refertur in cap. Iam itaque 1. 9. 4. Quam mentem Quintanad. Apend. tr. 4. dub. 7. innuit esse probabilem.

235

Fruuntur.

Equidem

Sectio II. De Iubilæo Problemata. 27

236 Equidem existimo, Apostatam, & fugitiuum habere ab eo tempore, quo respuerit, & intentionem habuerit ad Religionem remeandi, posse, si in gratia sit saltem per contritionis Actum, lucrari omnes Religionis indulgentias viuis concessas: & etiam si in peccato mortali sit, dum hunc animum redeundi habeat, posse lucrari omnes, quas pro Animabus Purgatorii possunt reliqui sue Religionis alumni. Si autem redeundi non habeat animum omnino cum tanquam membrum putridum ab spe lucrandi pro defunctis Iubilæa excluderim.

PROBL. LX.

Inter Regulares diuersi Ordinis eorumque Ecclesiis datur, & non datur tam arcta circa Iubilæa communicatio, ut si una Religio fruatur quinque, verbi gratia, Iubilæis pro quinque Sanctorum Solemnis, totidem alia Religiones Mendicantes ad similem Diuorum numerum potiri existimantur.

237 Sppono ex tom. vltimo. de triplici Statu, quem Deo auspice edam in lucem dari communicationem privilegiorum inter Religiones Mendicantes, quod constat ex pluribus Bullis & indultis Sixti Quarti, Innocentij Octauij, Alexandri Sexti, Iulij Secundi, Leonis Decimi, Clementis Septimi, Eugenij Quarti, Gregorij Noni, Pij Secundi, & Quinti quæ videri possunt in compendio Mendicantium V. Communicatio, apud Eman. tom. 1. q. 55. Porro ex Bullâ Leonis Decimi difficultas insurgit, an Iubilæa omnia, quæ à Pontifice conceduntur visitantibus Ecclesiam alicuius Ordinis in aliquo die, visitantes diuersæ Religionis Ecclesiam in die alterius Diui illius Religionis possint obtinere?

238 Profecto cum in Festis D. Francisci, Antonij, Ludouici, Bonaventuræ, Bernardini, Didaci, ac Claræ v. gr. aliquam Ecclesiam Ordinis Minorum inuiscentes Iubilæum assequuntur: eadem meret indulgentia videretur concedi visitantibus Ecclesiam Prædicatorum in festiuitatibus S. S. Dominici, Petri Martyris, Thomæ de Aquino, Catherinæ Senensis, & Hyacinthi. Quia sic in Bullâ Leonis Decimi præscribitur anno 1519. expensa. Ita Rodrig. vtriusque Emanuel sequitur Hieronymus q. regul. resol. 116. n. 52. fatus: *Unde Indulgentia plenaria concessa à Sixto V. visitantibus Ecclesias Fratrum Minorum in Festis suorum Sanctorum: eadem censetur concessa pro Ecclesiis, Prædicatorum in Festis suorum Sanctorum, & e contra.*

239 Minime concessa est Indulgentia visitantibus Ecclesiam Prædicatorum in Festis suorum Diuorum, quæ concessa fuit visitantibus Ecclesiam Minorum in suorum Sanctorum Solemnis. Quia illa Bullâ expostio à praxi omnino abhorret, & eam impugnare consuetudo, secundum quam privilegia esse interpretanda communis fert Doctorum sententia: Si quidem ea declarat, quando lex obligat, vel non obligat. Miranda sic tom. 2. questio. 44. artic. 4. cum D. Thoma 2. 2. q. 97. art. 3. & q. 186. art. 9. Escob. & Mend. Theol. Moral. T. III.

240 Admiserim, posse Religiosos Mendicantes in die, verbi gratia, D. Francisci suâ in Ecclesiâ Iubilæum illius Diui lucrari, nec esse necessariam Ecclesiæ D. Francisci visitationem. Sed primæ sententiæ doctrinam nullatenus admittendam esse reor. Quia vnquam cogitauit, quod vi Iubilæi concessi die D. Hyacinthi in Ordine Prædicatorum, lucrentur idem Iubilæum fideles inuiscentes Ecclesiam Minorum in die D. Bonaventuræ; & D. Xauier in Societate nostrâ; & sancti Nicolai de Tolentino in D. Augustini Ordine; & sic in aliis. Quoniammodo apranda est ista commutatio, si pro Sanctis Confessoribus concessa quinque Iubilæa sint vni Ordini, & septem Confessores celebrentur in alio. Cur duo ex his priuandi sint Iubilæis illis? & cur porius hic, quàm ille Diuus Iubilæo carebit? Audebis tunc proprio arbitrio hos Sanctos, ad hos dies potius, quàm illos pro Iubilæum lucracione eligere? Præterea cum hæc omnia Iubilæa ad tempus concedantur, debent eo ipso, quod tempus Iubilæi pro D. Francisco concessum finitur, finiri omnium Patriarcharum Iubilæa, ni aliunde ea concessa habeantur. Ergo Auctoritatem futilem esse prioris sententiæ probabilitatem existimo.

PROBL. LXI.

Regulares possunt, & non possunt sine Cruciatâ Bullâ lucrari Iubilæa pro suis Ecclesiis, concessa.

241 Sunt Iubilæa, & indulgentiæ concessæ pro Monasteriis, & Ecclesiis Regularium, seu quas in illis lucrantur omnes fideles. Hoc aut Titularium, in Festiuitatibus Christi, Deiparæ, & aliorum Sanctorum visitantes. Quæ quidem Iubilæa lucrari Religiosi non possunt sine Cruciatâ Bullâ. Quia in ea præcaveatur, ne Religiosi possint lucrari nisi eas indulgentias, quæ Ordinum Mendicantium Superioribus, quo ad eorum Fratres concessæ sunt. At non sunt concessa Iubilæa, quæ in eorum Ecclesiis fideles lucrantur: Ergo hæc non valent sine Cruciatâ obtinere, sic aliquis scrupulosus Bullâ trutinatur.

242 Possunt etiam in Hispaniæ Regnis Religiosi sine Bullâ Cruciatâ huiusmodi Iubilæa lucrari. Quia licet in Bullâ suspensio hæc de Monasteriis dicatur, intelligendum est de indulgentiis concessis sæcularibus eorum Ecclesiam visitantibus, non de ipsius Religiosis. Ludouici de la Cruz d. 1. cap. 9. dub. 1. n. 9. verba expono. *Multa Saluanticenses doctissimi per Ioannem à Crace Epir. lib. 1. cap. 6. dub. 1. concl. 5. relati, asseruerunt, quod quando Bulla post suspensionem omnium indulgentiarum, gratiarum, & facultatum excipit concessa Superioribus Mendicantium, quoad suos Religiosos, exceptio ista intelligitur respectu indulgentiarum dumtaxat: & videtur deduci ex contextu, dum dicitur, quoad suos subditos. Id enim de indulgentiis potius verificari debet, nempe de indulgentiâ plenariâ concessa visitantibus Ecclesias nostri Ordinis in præcipuis eiusdem Festiuitatibus, quæ quoad sæculares suspenduntur, non verò quoad Religiosos. Consonat Miranda Mann. q. 45. art. 7.*

C 2 Lon

28 Theologiae Moralis Lib. XIX.

243 Longè ego probabiliorem hanc sententiam existimo, iustèque ab hisce Doctoribus Bullæ clausulam ita fauorabiliter explicari.

PROBL. LXII.

Religiosi in Hispania Regnis valent, & non valent lucrari Iubilæa & indulgentias vniuersis Christi fidelibus in generali concessas, sine Cruciatâ.

244 **N**on valent Religiosi sine Cruciatâ lucrari omnia Iubilæa, & Indulgentias concessas omnibus fidelibus, v.gr. in Granis, Imaginibus, & quæ conceduntur recitantibus Placerium, Circulum Virginæ, Horas Canonicas, Officium Beatæ Mariæ, & alias preces: Communicantibus, celebrantibus, ieiunantibus, vel alia pia opera certis diebus exercentibus: & his similia. Quia videtur Bulla omnia hæc præcauere, dum ait: *Præ suspendere possit* (Commissarius) dicto biennio durante omnes similes aut dissimiles indulgentias, aut facultates ab eodem sanctissimo Domino Nostro (Pio Quinto) & Sede Apostolica, vel eius auctoritate quibusvis Ecclesiis, Monasteriis, & in fauorem fabricæ Basilicæ Principis Apostolorum de Vrbe, vniuersitatibus, Hospitalibus, piis locis, Confraternitatibus, & singulis personis in dictis Regnis concessas, &c. Et quia sequeretur, nullam indulgentiam, suspendi per Bullam quod ad Regulares, omnesque sine illa posse eos obtinere perinde ac si Bullam accepissent; & vt lucrantur omnes, qui eam accipiunt. Sic viri docti, quorum opinio ratione factis probabilis niti nonnullus à me consultus iudicauit.

245 **V**alent Religiosi sine Bullâ præfatas lucrari indulgentias, & Iubilæa. Quia huiusmodi indulgentiæ non conceduntur singularibus personis, sed toti populo Christiano; nec Monasteriis, Ecclesiis, Hospitalibus, Confraternitatibus, aut aliis piis locis quibuscumque: sed cunctis fidelibus Christianis: & consequenter non sunt de numero gratiarum, quæ in Bullâ conceduntur. Et quia cum Bulla loquatur cum fidelibus in Hispaniarum Regno existentibus, prout in illo existentibus, non prout fideles sunt: (nam aliter omnes aliorum Regnorum incolas comprehenderet) nequit suspendere indulgentias, quæ illis vt fidelibus vt sic, competunt. Ita Ludouicus de la Cruz d. 1. cap. 9. dub. 1. num. 13. Quintanad. Apend. r. 4. dub. 12. & 2.

246 **I**dem asserendum mihi censet. Nam concessum vniuersis non suspenditur suspensione particularium; sed suspensio, quæ fit à Commisario est concessionum particularium: vt patet hisce verbis: *Suspendimus quales quæramus gratias & Indulgentias concessas à totius, y qualesque Iglesias, y Monasterios, y Hospitales, Cofradias, y lugares pios, y personas particulares.* Ergo non suspenduntur indulgentiæ concessæ vniuersis fidelibus in generali, vt sunt indulgentiæ Granorum, Imaginum, &c. Fauet hanc sententiæ responsum, quod Ludouicus de la Cruz citatus nu-

mero 14. refert missum fuisse à Cardinali Pacheco Burgensem Archiepiscopum asserentem, non esse ex mente Pontificis reuocare, vel suspendere per Bullam dictas Indulgentias. Nec ex his sequitur, Regulares ad nullas indulgentias lucrandas Bullâ indigere. Nam si aliquibus Religiosis, aut particularibus personis in Hispania existentibus aliqua à Pontifice indulgentiæ concedantur, illis sine Bullâ non fruuntur. Nec Iubilæa, & indulgentias concessas secularibus, & secularium Hospitalibus, Ecclesiis, Confraternitatibus, Altaribus, ac piis locis Hispaniæ poterunt Regulares sine Cruciatâ adipisci. Nec Iubilæa concessa pro solemnitatibus Ecclesiarum secularium. Nec indulgentias singulares fumentibus ipsam Bullam concessas.

PROBL. LXIII.

Omnes vtriusque sexus Regulares possunt, & non possunt in suis Ecclesiis lucrari omnia Iubilæa, & indulgentias concessas pro omnibus Christiani Orbis Ecclesiis, locis, & stationibus.

247 **P**ossunt quidem. Quia Sixtus Quartus Fratibus Minoribus obseruantia, & Monialibus Sanctæ Clare, atque Tertiariis vtriusque sexus, & seruitoribus Fratrum, & seruicibus Monialium in Ecclesiâ exteriori, vel vbi quæstando extiterint, indulgentiam Sanctæ Mariæ de Angelis, atque quascumque alias indulgentias generales tam plenarias, quam non plenarias alme Vrbs, dicendo quinque Pater noster cum totidem Ave Maria in suis Ecclesiis, ac si visitarent loca personaliter, vbi sunt istæ indulgentiæ diebus suis, concessit. Sic Hieronymus Rodriguez resol. 77. numero 47. Emanuel. tom. 1. quæst. 58. art. 3. Qui quidem tom. 2. quæst. 87. art. 7. Similia alia indulta Leonis Decimi asserit quodam indulgentias stationum Vrbs Hierosolymæ, & D. Iacobi: concessamque esse ab Urbano Octauo huiusmodi indulgentiarum lucrationem citatus Hieron. Rodriguez testatur.

248 **M**inimè possunt. Quia Paulus Quintus per suam Bullam anni 1606. reuocauit omnes, & singulas indulgentias per antecessores suos concessas quibuscumque Regularibus ac Monialibus, cuiusvis Ordinis: Ergo iam non possunt, hi præfatas indulgentias pro aliis locis concessas, propriam Ecclesiam visitando lucrari.

249 **P**rimæ sententiæ adhæreo, rationem secundæ infirmans. Quia in præfatis multis non conceduntur Regularibus indulgentiæ, sed facultas ad lucrandum iam concessas secularibus, seu omnibus Christiani Orbis fidelibus: nè scilicet Regularibus necessarium sit, ad Ecclesias, & pia loca accedere, ac ea visitare, quibus sunt concessæ; sed satis sit, vt loco harum Ecclesiarum propriam inuisant. In Bullâ autem Paulus Quintus solum indulgentias Religiosis directè, ac principaliter concessas reuo-

Sectio II. De Iubilæo, Problemata. 29

reuoat; non autem indulgentias sæcularibus concessas; nec priuilegia, & indulta Religiosis concessa suæ circa indulgentias, siue circa alia.

PROBL. LXIX.

Iubilæum Sanctæ Mariæ, de Angelis, seu de Portiuncula possunt, & non possunt fideles lucrari in Ecclesiis Monialium D. Francisci Regulam profitentium licet sub Ordinariorum non Regularium regimine viuunt.

²⁵⁰ Non possunt fideles in huiusmodi Ecclesiis hoc Iubilæum obtinere. Quia expressè plura Pontifici indulta afferunt, se concedere, & communicare facultates, indulgentias, & alia priuilegia Fratrum Minorum, & aliorum Ordinum Monialibus Tertiaris seu Tertij Ordinis nuncupatis de Pœnitentiâ, quæ sub eorundem Fratrum obedientiâ, ac regimine viuunt. Sic Sixtus Quartus in Bulla aurea anni 1477. & in alia anni 1478. Bonifacius Octauus ut refertur in *Monument. Ordinis* fol. 32. Gregorius Decimustertius in ea, quæ incipit, *Ex benigna*. anno 1515, qui non solum omnia priuilegia Fratrum; sed hanc in particulari indulgentiam de Portiuncula lucranda concedit Monialibus Tertij Ordinis, quæ sub Fratrum regimine viuunt; Ergo si non sub hoc, sed sub Ordinariorum obedientiâ viuunt, hoc priuilegio, & aliis minimè perfruuntur. Sic Hieronym. Rodrig. *quæst. regul.* q. 137. num. 10. Ludou. de Miranda in *Reg. Tertiarior.* c. 11. & alij.

²⁵¹ Fideles possunt Iubilæum hoc lucrari in Ecclesiis Monialium, quæ Regulam D. Francisci profitentur, licet non sint sub Fratrum, sed sub Ordinariorum obedientiâ. Quia Sixtus IV. ad omnes Ecclesias Ordinis Seraphici Patris sine ulla exceptione hoc Iubilæum extendit; ergo & extendit ad Ecclesias harum Monialium, cum hæc & harum Monasteria nominentur, & sint D. Francisci. Illum enim in Ecclesiasticis ritibus, & disciplina Religiosa, ut Patriarcham recognoscunt: & idcirco Franciscanæ Moniales appellantur, sicut Augustinianæ, ac Benedictinæ, quæ Regulam D. Augustini, & Benedicti sequuntur, licet non degant sub Eremitarum, & Monachorum huius instituti obedientiâ: Ità Emanuel *tom. 1. qq. regul.* q. 58. a. 3. Monument. Ordinis fol. mibi 68. concess. 123. & fol. 96. concess. 333.

²⁵² Admisit verum esse, quod Pontifices in Bullis relatis pro primâ sententiâ, concesserunt priuilegia, facultates, & indulta Fratrum Minorum, Prædicatorum, & aliorum Ordinum Monialibus sub obedientiâ eorum degentibus. Sed assero, eorundem Pontifices, & alios in Bullis aliis sine hac limitatione, aut conditione absoluit concessisse hanc communicationem omnibus Monasteriis eiusdem Regule: quidquid sit, nunc degant, vel non sub Fratrum regimine; Testor Clement. VII. in Bullâ incipiente, *Dum fructus vberis*. anno 1525. factum: Ipsosque Fratres & Moniales (Ordinis Minorum S. Clare ac Tertij de Pœnitentiâ nuncupato.) Sorores, personas, Monasteria, domos, Eccles. & Mend. Theol. Moral. T. III.

Ecclesias, & alia loca eiusmodi, omnibus, & singulis priuilegiis, immunitatibus, exemptionibus, concessionibus, indultis, indulgentiis, peccatorum remissionibus, & gratiis, quibusvis Congregationibus dictorum Ordinum, aliorumque Ordinum Mendicantium quomodolibet concessis, & concedendis: nec non etiam, quibuscumque facultatibus, & gratiis suæ professioni non contrariis Regulari obseruantia, alijs Ordinibus quibuscumque non Mendicantibus quomodolibet concessis, & concedendis uti, frui, atque gaudere debere in omnibus, & per omnia, ac si generaliter concessa fuissent. Afferitur ab Emanuele fol. 317. & fol. 50. alia afferitur Bonifacij Octauus quæ incipit, *In sum Sedis*. Cum ergo hæc & similia indulta extent, & à nullo Pontificum sint in speciali reuocata: non debent reuocata censeri; quia necessaria erat specifica priuilegiorum horum reuocatio de verbo ad verbum, ut ex Doctoribus docet Bonac. de priuileg. d. 1. q. 3. punc. 8. §. 323.

CAPVT XIII.

Circa Iubilæum Missionum Societatis IESV.

²⁵³ ^{De Iubilæo Missionum nonnulla præmittitur.} Hoc Iubilæum conceditur omnibus Societatis Sacerdotibus non solum solemniter professis trium, vel quatuor votorum; Sed etiam spiritualibus Coadiutoribus, qui gradum certum & specialem in Societate obtinent, & ad spiritualia in proximorum salutem exercitia destinantur. sic Bulla Pauli Tertij, quæ incipit, *Exponi nobis* & luj. Tertij quæ incipit, *Exposcit debitum*. & Gregorij Decimiertij, *Ascendente Domino*. Imò conceditur etiam omnibus alijs, qui post biennium vota Castitatis, Paupertatis, & Obedientiæ emisere: cum hi iuxta Apostolica indulta veri Religiosi sint. Conceditur similiter Sacerdotibus Nouitijs Societatis (etiam si tria vota, quæ deuotionis gratia ad primum probationis annum emittere assolent non emisere) si mittantur, ut mitti possunt: apud enim sunt ad omnia Missionum ministeria exercendum. Quia in fauorabilibus Nouitij sub Religiosorum nomine veniunt. cap. Religio, §. quamvis: illisque omnia Iubilæa, & indulgentiæ alijs Religiosis professis concessæ conceduntur. Imò Coadiutores temporales Missionum mitti possunt ad ministeria. Quia Pontifex Societatis IESV Religiosos mittendos esse, illisque Iubilæum concedi decernit. Ait enim: *Omnibus, & singulis d. Religionis Religiosis mittendis*: non specificando Sacerdotes aut sacris, aut minoribus initiatos. Porro Coadiutores possunt alijs Sacerdotibus ex Societate associati, quibus Pœnitentiæ, & Eucharistiæ administratio, ac prædicationis munus incumbat. Hi autem exercere possunt plura alia ministeria Missionum propria, qualia sunt, quæ in Regula 11. & 12. Missionum assignantur. Exertiorum spiritualium traditio, dissidentium reconciliatio, Christianæ doctrinæ ad pueros, ac alios rudis publica declaratio. Corporalibus etiam pietatis operibus, quantum spiritualia, permittent, & vires patientur incumbere poterunt.

C 3

ESCOBAR
Theol. Moral.
Tom. II. IV.
F. IV.

vunt, ut infirmos precipue in Xenodochiis inuando, & pauperes, ac in custodiis detentos, subleuando. Igitur hi potestunt immitti.

PROBL. LXV.

Qui à nullo Superiore mittuntur, possunt, & non possunt Iubileo, Missionum uti, & eius indultis potiri.

254
Non possunt.

Quis Societas. In s. v. alumnus in aliquo oppido, vbi Societas domus non est, ad longum aut breue tempus diuersatur; negotiorum, aut agerudinis, aliave causa. Potestne tunc Iubilaeum Missionum fidelibus publicare sine Superioris licentia, indultisque ipse Iubilaeum potiri? Non potest. Quia non omnibus Societatis Religiosis hoc Iubilaeum generaliter, aut specialiter conceditur. Sed solum mittendis: Bulla sic: *Omnibus, & singulis dictae Religionis mittendis.* At in praedicto casu socius non mittitur; ergo nec Iubilaeum exponere, nec eius frui valet indultis. Hoc ex vi clausulae satis probabile videtur.

255
Possunt planne.

Potest quidem Iubilaeum exponere, & eius indultis potiri. Quia iuste potest de Superioris voluntate praesumere. Tunc autem Missio absque Superioris licentia fieri non dicitur, iuxta doctrinam Nannae, Vualdi, Sa, Armil, Valens. Medi. Ange. quos citat Sanchez. l. 7. sum. c. 19. n. 4. Quod intellexim etiam Superior adiri facultatemque absque periculo in mora valeat exposci. Ita cum Doctor Sanchez citatus n. 5.

256
Hoc mihi certum.

Ex constitutione Societatis hoc mihi certum. In declarationibus Constitutionis 7. c. 2. §. 1. Sic: *Particularibus autem securus est, si cum Superiorum suorum obedientia, quam si pro arbitratu suo (etiam si id possunt) non ab eis missi proficiscerentur.* Idem assero, si à Superioribus missi, alia ab assignatis loca peragere ob rationabilem causam, v. g. quia in oppido assignato comperint, paulo ante Missionem factam fuisse, aut illius incolae ita negotiis, litibus, seditionibus, aut occupationibus distractos, seu Parochos ita contradicentes, vt nullus, vel exiguus fructus ex nostris ministeriis speretur. Tunc non est dubium, quin Missionum Iubilaeum in aliis locis praeter assignata promulgari, & obtineri valeat ex praesumpta Pontificis, ac Superiorum facultate. In Regula 12. Missionum dicitur: *Si in locis designatis domus residentum erit, excursions aliquas facere, si eas cum fructu fore indicabunt non erit inconueniens.* Igitur quilibet Societatis quocumque diuertat praesumptam fert Superioris mittentis ad nostra ministeria voluntatem.

PROBL. LXVI.

Possunt, & non possunt fieri Missiones intra Civitates, & Oppida vbi domos aut Collegia Societas habet.

257
Non potest publicari hoc Iubilaeum in locis, vbi Societas Collegium habet.

Quinque ab hinc annis in hac Vallisolerana Urbe, vbi tria Collegia Societas habet, facta fuit Missio non sine ingenti omnium plausu frequentia, & fructu. Sed aliquem haesitantem vidi num proprie haec fuerit Missio, pro qua hoc Iubilaeum conceditur. Igitur hoc Iubilaeum in Oppidis, vbi adest Societatis Collegium obtri-

neri non potest. Quia *Mitti* in vnum locum, est, ex vno in alium proficisci. Hinc Cap. 3. p. 7. Constituitur. in quo de Missionibus agitur, inscribitur, *De libera ad hanc, vel illam partem profectio.* c. 2. §. 1. dicitur: *Propositus Generalis in huiusmodi Missionibus, curet, in suis ad hanc potius, quam ad illam partem mittendis.* Et in declaratione ibi: *Mittere quocumque cit videbitur inter fideles, etiam in Indos, & inter infideles.* Et quia Pontifex ait, Iubilaeum concedere eis, ad quos Religiosi Societatis accesserint, *Accedere* autem ad alium, est ex aliquo loco distanti ad illum peruenire. Et quia Missionum ministeria necessaria non sunt in locis, vbi Societas domos habet, cum sine Missionibus ea à nostris in eis exerceantur, & vtilius in alijs locis fient. Ergo pro illis non est Iubilaeum concessum satis probabilitatis hac sententia doctorum iudicio, quos exaudiui, exponit.

Potest hoc Iubilaeum publicari, & obtineri in Oppidis, vbi Societas Collegium habet. Quia vt verba *Missio*, & *Mittere* verificentur, sufficit, quod aliquid, vel aliquis mittatur de domo in domum, aut de persona in personam. Sic David 2. Reg. 11. 4. cum de solatio domus Regiae Bethsabee lauantem se ex aduerso vidisset, *Missis nunciis ad eam, tulit eam.* Ergo etiam si operarii Societatis sint intra eandem Cimitatem conuenienter in praesenti mitti dicantur, de domo Societatis ad Parochiam, & de vna ad aliam. Et licet primario, & per se Societatis Missiones iuxta illius institutum sint ad loca, vbi Societas non residet, non tamen instituto repugnat, vt fiant in locis, vbi commoratur. Hinc in Declarationibus. Constitutionum, qui eandem auctoritate ac vim habent ac ipsae vt constat ex p. 6. c. 1. D. Pater Ignatius p. 7. c. 2. de Missionibus agens ait: *Vbi magis debemus, vt in locis, in quibus domus, vel Collegia Societatis, vel aliqui ex ea, qui student & beneficentia procul inuaniunt (si paria essent cetera, quae ad spirituales profectum attinent) magis conueniret, aliquos nostros Operarios versari (scilicet in Missionibus) & huiusmodi loca tandem ob causam iuxta ordinem perfectae charitatis alijs praeferre.* Unde R. P. N. Generalis Mutius Vitellescus, qui nostrum apprime caluit institutum conscius Missionum huiusmodi, quae in Prouincia Betica gestae fuerant annis Superioribus in Urbibus Hispanens, Cordubensis, Granatensis, vbi Societas domos, & Collegia habet, magnopere eas laudauit, ad earumque prosecutionem nos suis ardentem excitauit Epistolis.

Minime dubitauimus, num debeat huic sententiae adhaerescere, sciens. *Mitti*, aut *Accedere* haud necessarii distantiam Oppidorum eius qui mittitur, aut accedit: & illius, ad quem fit missio, aut accessus importare. Sed intra eandem Urbem, & Domum vnus dicitur ad alium mitti, & accedere. Certè experimento ostenditur, ingentem fructum in his Missionibus percipi: cum ministeria, quae in illis exercentur, feruentiora sint iis, quae in Templis nostris exponuntur: & quid peculiaris pra se ferant, dum quotidie doctrinae Christianae edocende crebris concionibus, & concionculis detur, opera in quibus validis rationibus, & exemplis diuinae Misericordiae, ac iustitiae peccatores ad Penitentiam alliciuntur.

LIBER